

Veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A. R. L. U. S.

In acest număr:

Simpozionul nostru PATRU TEME — PATRU OPINII

- Acad. I. TAMM
- CONSTANTIN FEDIN
- MIHAIL TAIL
- P. BORODIN

(pag. 6 — 7-a).

SOSIREA LA NEW-YORK

IN SPIRITUL VREMII

Opinia publică mondială apreciază, pe bună dreptate, actuala sesiune a Organizației Națiunilor Unite drept cea mai importantă din istoria acestui for internațional. În sala de ședințe a O.N.U. se află numeroși conducători de state și guverne, numeroși oameni de stat cu cel mai mare prestigiu, investiți cu cea mai mare răspundere de către popoarele pe care le reprezintă. Uniunea Sovietică, din inițiativa căreia a fost imprimată acestei sesiuni însemnătatea excepțională pe care o are, este reprezentată de eminentul luptător pentru cauza păcii, tovarășul N. S. Hrușciov. Alături de ceilalți factori politici de cea mai mare răspundere din țările socialiste, în fruntea delegației țării noastre se află tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, exponentul cel mai competent și mai autorizat al năzuințelor și intereselor poporului nostru.

Agenda Adunării Generale O.N.U. reflectă problemele internaționale de importanță majoră care trebuie rezolvate într-un spirit nou, în spi-

de P. Constantinescu-Iași
Vicepreședinte al Consiliului General
A.R.L.U.S.

ritul coexistenței pașnice. Într-adevăr, această sesiune are loc după un șir de încercări ale cercurilor imperialiste agresive de a înrăutăți din nou atmosfera internațională. În acest cadru s-au înscris zborurile de spionaj ale avioanelor americane în spațiul aerian al Uniunii Sovietice, zădărnicierea de către puterile occidentale a tratativelor de la Geneva în problema dezarmării, provocările nerușinate ale militarismului vest-german. În același timp, forțele colonialiste și-au arătat din nou adevărata înfățișare, unelind împotriva Republicii Congo.

Dar, fără îndoială cea mai importantă și cea mai urgentă dintre problemele înscrise pe agenda O.N.U. este problema dezarmării generale și totale. Istoricile propuneri prezentate de Uni-

unea Sovietică în urmă cu un an au trezit un larg ecou în lumea întreagă și rezoluția adoptată atunci, în unanimitate, cerea realizarea acestui deziderat fundamental al omenirii. În intervalul de timp care a trecut și prin prisma evenimentelor internaționale cunoscute, a apărut și mai clară însemnătatea deosebită și valoarea excepțională a propunerilor Uniunii Sovietice. Căci pacea va continua să fie amenințată atâta vreme cât înarmarea va continua să ocupe un loc principal în preocupările statelor. Tocmai acest lucru l-a subliniat tovarășul N. S. Hrușciov în declarația pe care a făcut-o la sosirea sa la New York: „O pace trainică poate fi instaurată pe glob numai atunci când armele vor fi aruncate. Dacă armele sînt încărcate și ținute în locul de la oentură, nici o parte, nici cealaltă nu vor fi niciodată liniștite că undeva nu va izbucni în mod înfîplitor un conflict”. Iată de ce, ținînd seama de

(continuare în pag. 10-a)

REÎNTÎLNIRE CU DAVÎDOV

(MIHAIL ȘOLOHOV: „Pământ desțelenit“)

(Volumul II)

De la apariția primului volum al romanului „Pământ desțelenit“ de Mihail Șolohov și până astăzi, un om simplu — Semion Davidov — a făcut ocolul lumii dobândind depline drepturi de stare civilă în galeria celor mai buni eroi literari ai contemporaneității.

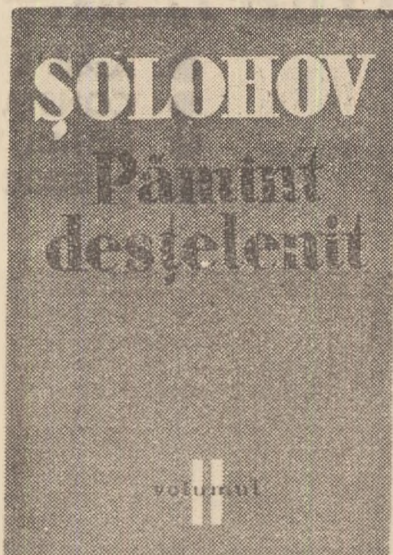
Reîntîlnirea de astăzi cu marina-
rul comunist, cu revoluționarul din
Flota Baltică, victorios în revoluție,
în războiul civil și marea epopee a
colectivizării agriculturii — mi se
pare de aceea mai mult decât un
eveniment literar deosebit. Pentru
cititorul român, revederea lui Davi-
dov în paginile celui de al II-lea
volum al romanului „Pământ desțelenit“
echivalează de fapt, pur și
simplu, cu bucuria reîntîlnirii cu un
vechi și bun prieten.

Dacă vă amintiți, muncitorul a-
cesta este unul dintre „cei 25.000“
trimiși să pună umărul la înfăptui-
rea operei gigantice de transforma-
re socialistă a agriculturii. El reu-
șește în acțiunea cuprinsă în volu-
mul întâi, să dobândească succese in-
semnate în conducerea unuia dintre
primele colective de muncă socialis-
te din agricultura sovietică. Volu-
mul al II-lea se deschide cu exclama-
ția plină de ură neputincioasă a
chiaburului camuflat Iakov Lukici
Ostrovnov care privește cu dușmă-
nie recolta bogată a colhozului. Este
un moment de mare intensitate a
luptei de clasă. Gardiștii albi se mai
zbat încă, încercând să lovească în
puterea sovietică cu prețul unor
eforturi disperate. Ostrovnov, sluj-
baș de seamă în gospodăria colho-
zului, mîros și afabil cu oamenii,
se dovedește a fi de fapt unul dintre
cei care sprijină complotul pregătit
de gardiștii albi. În casa lui, aseme-
nea unor șobolani mizerabili, se ascund
doi ofițeri albi. Din cînd în
cînd, însă, un presentiment bătrî-
nesc și înțelept de zădărnice sfîșie
inima lui Iakov Lukici. Cuibăriți în
casa lui Ostrovnov, dușmanii urzesc
neînecat atentate, pregătesc un
plan dement de răzmeriță. Între
timp, în colhoz toată lumea mun-
cește, viața își urmează cursul, întă-
rind pe zi ce trece încrederea oame-
nilor în viața colhoznică, dîndu-le
mulțumiri pe care nu le-au încercat
niciodată înainte de Revoluție. În
primele rînduri ale celor care-i mo-
bilizează pe oameni la luptă pentru
terminarea la timp a muncilor de
vară se află cei trei tovarăși de luptă:
Davidov, președintele colhozu-
lui, Nagulnov, secretarul celei de
partid și Razmiotnov, președintele
sovietului sătesc. Viața lor demon-
strează, mai presus de orice, legă-
tura indisolubilă cu interesele ma-
selor, cu preocupările și grijile col-
hoznicilor. Căci Mihail Șolohov e-
vidențiază tocmai acest sens major al
activității eroului cu forța remarcabilă
a artei sale epice. Asistăm acum
la cristalizarea unui moment de o
certă maturitate în conștiința lui
Davidov.

Muncile de vară cer eforturi de-
osebite din partea colhoznicilor și cu
toate acestea, la un moment dat Davi-
dov întîlnește pe cîmp un grup de
secerători care, în loc să muncească,
stau tolniți, tăifăsuiesc și mai joacă
din cînd în cînd cărți. Eroul nostru,
indignat pe bună dreptate, începe
prin a interveni pripit, strigînd,
pierzindu-și calmul. La rîndul lor,
cazaci îi răspund înțepător, pe un
ton de hără și se pare că dintr-un
moment într-altul Davidov își va
pierde cumpătul. Este unul dintre
episoadele cele mai semnificative
pentru înțelegerea personalității lui
Davidov, un comunist de o tărie mor-
ală remarcabilă, care trăiește la o
înalță tensiune sentimentul respon-
sabilității politice. Sîmțind cu acui-
tate privirile amuzate ale cazacilor,
așintite cu multă atenție asupra lui,
președintele colhozului începe să se
desanctificească, se liniștește și cantă
să afle pe altă cale, într-o tona-
litate mai potolită a discuției, cauza
nemulțumirilor care-i frămîntau pe
cazaci. Davidov se așează alături de
oameni și începe să joace cărți cu
colhoznicii veniți la secerat. Desigur,
însă, că numai de joc nu mai putea
fi vorba acum. Oamenii încep să-și
descarce sufletul și, printr-o întor-
sătură neașteptată a lucrurilor, re-

cunoscători omului care-i înțelege și
care știe să se apropie de sufletul
lor, îi explică ce anume i-a determi-
nat să lase munca. În felul acesta
se consolidează cotidian, printr-o
mişcare firească, în împrejurările
vieții, contactul viu, permanent, din-
tre conducători și colhoznici.

Apărînd cauza colhozului, lup-
tînd pentru a-i zdrobi pe dușmanii
care lovesc din umbră, Davidov cade

răpus de gloanțele gardiștilor albi.
Moartea lui constituie un episod
eroic de neuitat. Împreună cu Raz-
miotnov și Nagulnov (care cade sfir-
tecat de o grenadă) el distruge cui-
bul contrarevoluționar din casa lui
Ostrovnov. Acțiunea romanului ur-
mărește împrejurări variate în care
conștiința comunistă a lui Davidov
se demonstrează convingător, reco-
mandînd un om înaintat, superior
în toate domeniile vieții.

În volumul al doilea asistăm la o
întîlnire emoționantă între Davidov
și Nesterenko, primul secretar al
comitetului raional de partid. Cei
doi activiști se întrețin îndelung de-
spre problemele capitale ale colho-
zului, în zorii unei dimineți de vară,
pe cîmp. Deși se cunoștea de un timp
relativ scurt, Davidov și Nesterenko

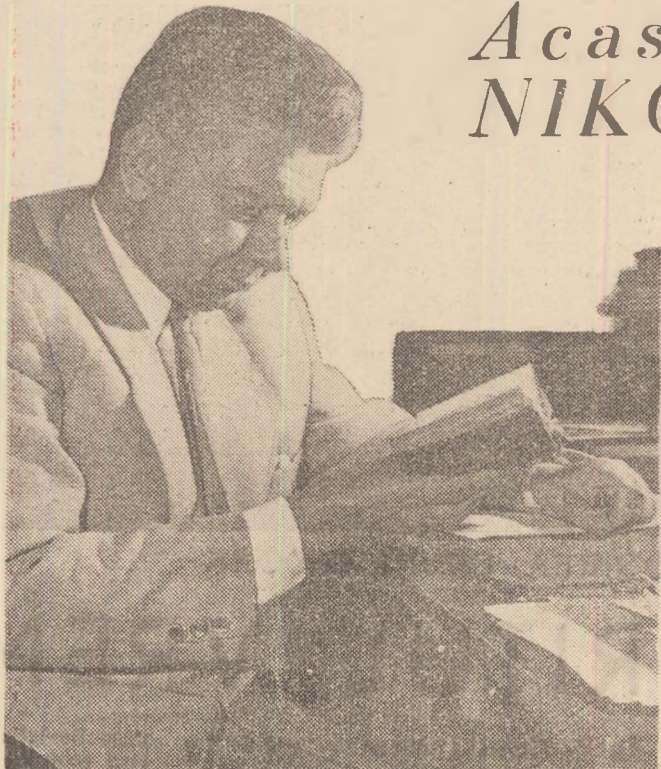
își deschid inima, vorbesc priete-
nește și se simt legați pentru tot-
deauna unul de celălalt. Este o ima-
gină convingătoare a solidarității
tovărășești de luptă care-i unește pe
comuniști, îi face prieteni credin-
cioși, nedespărțiți în viața de toate
zilele.

Davidov este așa dar interesant și
pasionant de urmărit în evoluția lui,
tocmai prin implicațiile multilaterale
pe care le are cu Nesterenko, cu
oamenii colhozului, cu bătrîni și cu
copiii, cu profesoara școlii sau cu
femeile bătrîne, într-un cuvînt cu
toată lumea. Este demonstrația unor
afinități complexe care conferă fi-
gurii acestui comunist trăsături supe-
rioare, indică un tip uman cu înalte
calități sufletești.

Urmărind viața lui Davidov și a
celorlalți doi tovarăși de luptă, Raz-
miotnov și Nagulnov, romancierul a
deschis perspectiva luminoasă a im-
plinirii morale și umane a existenței
acestor activiști de partid. Pentru
Razmiotnov femeia iubită, pierdută
în urmă cu 12 ani, este mereu pre-
zentă, dar amintirea dureroasă nu-i
distruge viața și eroul nostru regă-
sește în Niurka gingășii și sentimen-
te noi în stare să-l consolideze su-
fletește, să-l readucă în rîndul oame-
nilor. Pe Davidov, imaginea
Lușkăi, cu amarul dragostei înșelate,
il mai chinuiește încă deseori. Dar
Varia reușește să aducă în existența
lui razele înviorătoare ale unei dra-
goste tinere, curate, transfigurînd
considerabil atmosfera sufletească a
personajului. Moartea lui Davidov în
condițiile aprige ale luptei de clasă
din acei ani indică tonalitatea gra-
vă, majoră, a personalității eroului
lui Șolohov. Fermitatea luptătorului
se degajă cu simplitate impresionan-
tă în atmosfera luptei, în peisajul
care îl înconjoară, din acele descrip-
ții de neuitat din proza lui Șolohov.
Cel care preia spre viitor lupta lui
Davidov, Razmiotnov, privește îna-
inte, în ultimul moment al romanu-
lui, „spre depărtări, unde, după ne-
văzuta margine a zării, țîșnea din
cînd în cînd cite o vâpaie purpurie,
care lumina jumătate din bolă și,
trezind năvalnic la viață natura
somboroasă și măreață, dezlănțuia
cea de pe urmă furtună din anul
acela, năpraznică...”

Miron Dragu

Acasă la NIKOLAI POGODIN

Printre mestecenii rămu-
roși, un acoperiș de casă. In-
conjurată de multă verdeață,
casa stă singură la o cotitură
neașteptată a drumului care
duce de la gara Peredelkino
la orașul scriitorilor.

Cînd „Moskviciul” nostru
și-a încetinit mersul și a în-
trat pe poarta larg deschisă,
gazda — Nikolai Pogodin — a
ieșit în pridvor. Mijindu-și
ochii a prins să zîmbească și,
cu un gest plin de amabilitate,
ne-a poftit în casă.

Pe o scară în spirală am
urcat în biroul scriitorului.
Aflat la etaj, biroul e o în-
căpere uriașă cu doi pereți
din sticlă care dau în grădi-
nă. Atmosfera care domnește

în birou nu seamănă deloc cu
aceea dintr-o vilă, lucru care
se explică prin împrejurarea
că scriitorul locuiește și iar-
na tot în afara orașului.

Nikolai Pogodin îubește
foarte mult natura și aproa-
pe tot timpul liber și-l pe-
trece în grădina unde acum
aproape treizeci de ani a să-
dit cu mîinile lui pomi fruc-
tiferi și brazi.

...Nikolai Pogodin s-a nă-
scut în 1900. De mic a rămas
orfan de tată, apoi familia
s-a adăpostit într-o cocioabă
de la periferia Rostovului pe
Don, unde în vremea aceea
contrastul dintre mizerie și
luxul fîpător al negustorilor
apărea extrem de evident. În
tinerețe, Pogodin a fost mai

întîi băiat de alergătură, apoi
muncitor la un depozit de
cărbuni, funcționar, ajutor de
maistru într-un atelier de lă-
cătușerie. În sfîrșit, în pri-
miei ani ai puterii sovietice, la
vîrsta de 20 de ani a început
să-și încerce puterile în
cîmpul literaturii.

Colaborator al ziarului
„Molot” din Rostov, iar mai
tîrziu corespondent al ziaru-
lui „Pravda”, Nikolai Pogo-
din a călătorit mult prin
Uniunea Sovietică, a scris
despre primele brigăzi frun-
tase de pe șantierul din
Magnitogorsk și Uralmaș,
despre eroismul în muncă al
contemporanilor lui.

Dar ce este cel mai caracte-
ristic pentru creația lui Pogo-
din? De ce ne impresio-
nează piesele lui atît de
mult? Desigur, pentru că
fiecare erou are individuali-
tate puternică, este un om
viu Nikolai Pogodin a înfă-
țîșit în pagini dramatice
multe laturi ale vieții sovie-
tice. Între 1928 și 1935 au a-
părut una după alta piesele
„Ritmul”, „Poem despre to-
por”, „După bal”, „Prietenul
meu”, „Aristocrații”.

Dar punctul culminant în
creația lui Pogodin l-a con-
stituit trilogia despre Vladi-
mir Ilici Lenin. Dramaturgul
a lucrat aproape 20 de ani
la prezentarea chipului ma-
relui conducător. Pentru tri-
logia „Omul cu arma”, „Oro-
logiul Kremlinului” și „A
treia, patetica” Nikolai Pogo-
din a fost distins cu Pre-
miul Lenin.

Acum scriitorul se află în
plină înflorire a forțelor lui
creatoare. Noile-i piese se

joacă pe scenele multor tea-
tre. Dar Pogodin a hotărît să
iasă din sfera dramaturgiei.
Recent, revista „Lunosti” i-a
publicat primul roman „Coli-
erul de chihlimbar”.

Eroina romanului, Ira Pol-
linkova, abia a terminat școa-
la și își caută un loc în via-
ță. Pentru asta trebuie să cu-
noască oamenii, lucru de fel
ușor pentru o fată tînră
fără experiență. Dar prietenii
adevărați, oameni sovietici
simplici, o ajută să pășească pe
calea dreaptă, să înțeleagă a-
devărata frumusețe a omu-
lui.

În cele din urmă l-am rugat
pe dramaturg să ne vor-
bească despre planurile lui
de viitor.

— În curînd va avea loc
premiera noii mele piese
„Flori vii” — ne-a spus Niko-
lai Pogodin. Probabil că pre-
miera va coincide pentru
mine cu aniversarea a trei-
zeci de ani de activitate li-
terară. Piesa va fi pusă în
scenă la teatrul Comsomolu-
lui leninist, de actorul și re-
gizorul Boris Tolmăzov. De
asemenea, nu-i exclus să
scriu volumul II al romanu-
lui „Colierul de chihlimbar”.

Urmăresc cu multă atenție
dezvoltarea dramaturgiei so-
vietice. Dintotdeauna, în tre-
cut ca și astăzi, dramaturgia
și teatrele sovietice au căutat
și caută forme și mijloace
noi pentru reflectarea actua-
lității și a omului nou. Dra-
maturgia sovietică își are
tradițiile ei, iar timpul — a-
cest judecător sever — a ap-
reciat valorile create de ea.

Galina Kmit

BREVIAR

Editura Academiei de Științe a
U.R.S.S. pregătește pu-
blicarea Operelor complete în 28 de
volume ale lui Ivan Turgheniev.
Primele volume vor apare încă în
cursul acestui an, restul urmînd a
fi publicate pînă în 1965. Pe lîngă
operele cunoscute ale marelui scrii-
tor rus, noua ediție va cuprinde
texte inedite și aproape șase mii de
scrisori ale lui Turgheniev.

Tinărul compozitor leningrădean
Oleg Karavaiciuk, a-
preciat autor de muzică de filme, a
scris de curînd partitura unui balet
inspirat de comedia lui Maiakovski
„Misterul buf”. După cum arată
chiar autorul, baletul său este o
„cronică dansată”, tratată în genul
burlesc. Repetițiile cu noul balet
sînt în plină desfășurare la Teatrul
academic „Kirov” din Leningrad.
Conducerea artistică: maestrul de
balet Leonid Iakovson, care sem-
nează și libretul.

De două ori pe lună, la sediul
Uniunii scriitorilor din
R.S.S. Azerbaidjană au loc tradițio-
nale întîlniri ale scriitorilor cu stu-
denții, tinerii muncitori, profesori
ș.a. Cu această ocazie, poeții, ro-
mancierii, dramaturgii azerbaid-
jeni prezintă expunerii, citesc și
discută lucrările debutanților. Cele
mai bune dintre aceste lucrări sînt
apoi recomandate spre publicare
ziarelor și revistelor.

În centrul industrial Klin, din re-
giunea Moscova, în a-
proprierea casei-muzeu în care a
trăit Ceaikovski, s-au pus temelile
unei săli moderne de concert, care
va fi inaugurată în 1962, de către
participanții celui de al doilea Con-
curs internațional Ceaikovski.

La 16 septembrie și-a început tur-
neul în Repu-
blica Federală Germană, celebrul
Ansamblu de dansuri populare al
U.R.S.S. condus de Igor Moiseev.
După o serie de spectacole în ora-
șele Hamburg, Bonn, München, Es-
sen, Nürnberg, Hannovera, dansatorii
sovietici își vor continua turneul în
Austria și Elveția.

IN ANUL DOI AL SEPTENALULUI

Consecințe sociale ale introducerii tehnicii noi

În literatura economică, problemele pe care le ridică automatizarea producției au prilejuit studii ample și dezbateri vii, atât în ce privește consecințele sociale ale automatizării producției în orânduirea capitalistă cât și în ce privește consecințele ei asupra dezvoltării economice și sociale a orânduirii socialiste.

Urmările pe care le are automatizarea asupra situației clasei muncitoare din țările capitaliste sînt îndeobște cunoscute și determină neliniște și frământări adînci în rîndurile populației muncitoare. În sistemul capitalist, mașina automată expropriează din ce în ce mai mult munca omului, îl alungă din producție, sporește foarte mult numărul șomerilor, adîncește și ascute contradicțiile capitalismului.

În orînduirea socialistă, unde nu omul este în slujba mașinii, ci aceasta este în slujba omului, urmările social-economice ale automatizării sînt diametral opuse. Dezvoltarea uriașă și rapidă a forțelor sociale de producție pe care o aduce automatizarea ridică în fața oamenilor de știință ca și în fața practicii sociale, probleme noi, extrem de importante, de care literatura economică a început, în ultima vreme, să se ocupe în tot mai mare măsură.

Automatizarea modifică radical condițiile de producție. Mașina modernă automată se deosebește calitativ de mașina clasică. Karl Marx distingea într-o mașină trei elemente: motorul, mecanismul de transmisie și organul de lucru, unealta propriu zisă. Astăzi, așa cum arată V. S. Naidenov într-un articol publicat recent în revista „Voprosi filosofii”, la mașina automată s-a adăugat un al patrulea element, care reglementează funcționarea întregului mecanism. Dacă folosind mașina clasică muncitorul participa la producție minuind organul de lucru, prelungirea și multiplicarea degetelor și brațelor sale, la mașina automată el are numai sarcina de a supraveghea mersul mașinii, de a o dirija, de a o regla. Munca se schimbă calitativ. Ea devine din ce în ce mai mult o muncă în care predomină aspectul intelectual. Însăși munca intelectuală, datorită automatizării, își schimbă calitatea. Tot ce este monoton, cu caracter repetitiv, este treptat înlocuit de mașinile electronice. Calculul complicat care cer un volum uriaș de muncă, înregistrările de documente, clasările, sortările, chiar și traducerea, rezumarea și selectarea literaturii științifice încep să fie efectuate de mașini electronice. Munca omului este îndreptată, tot mai mult spre creație, desprinzîndu-se de rutină. Omul societății comuniste în devenire, care a sfîrșit cîtușele relațiilor sociale capitaliste, făurește astăzi instrumentele dominației sale multilaterale asupra naturii inconștientă.

De pe acum încep să se distingă cu claritate urmările directe ale automatizării producției. Specializarea îngustă face treptat loc universalizării muncii.

Rolul muncitorului în procesul de producție se schimbă. În primul rînd, sfera activității lui se extinde considerabil, numărul mecanismelor pe care le deservește crește, volumul proceselor de muncă realizate de mașină sporește și el. În al doilea rînd, se schimbă calitatea muncii și apar, uneori, profesii noi. La uzina de tractoare din Harkov, de pildă, a fost lichidată diferența dintre operatorii care lucrează la mașinile automate și ajustorii care lucrează la strunguri automate. Se propunea chiar crearea profesiei de strungar — specialist universal în deservirea strungurilor automate.

Muncitorul trece de la munca fizică propriu-zisă la aceea de control, de dirijare, de reglare, de ajustare, de înlăturare a defecțiunilor eventuale. Toate acestea duc la o creștere a calificării muncitorului. Calificarea înaltă devine o condiție absolut necesară pentru activitatea în producție. Cunoașterea legilor fizicii și ale chimiei, cunoașterea matematicii, devin condiții de existență socială ale muncitorului sovietic. Munca lui fizică va deveni cu timpul tot atît de puțin fizică, în accepțiunea actuală a cuvîntului, pe cît este munca chirurgului care

In stația mecanizată de triaj Darnița de lângă Kiev.

face o operație delicată. Aceasta nu înseamnă că munca fizică va dispărea, dar ea se va împleți atît de armonios cu cea intelectuală încît hotarele dintre ele se vor estompa, iar deosebirile esențiale existente vor dispărea cu totul. Astăzi, arată economistul sovietic V. Bondar, 78 la sută din munca oțelului din Uniunea Sovietică o reprezintă calculul, dirijarea procesului de fabricație și controlul și evidența producției. La uzina de tractoare din Harkov, 40 la sută din timpul de muncă al muncitorului de la strungurile automate este ocupat cu măsurătorile de control și cu supravegherea funcționării mecanismelor.

Automatizarea aduce modificări esențiale în formele de cooperare dintre muncitori. La vremea sa, Marx a arătat că producția mecanizată impune procesului de muncă un caracter colectiv, devenit o necesitate datorită naturii mijloacelor de producție. În condițiile mecanizării muncii există încă o diviziune a muncii pe operațiuni, fiecare operațiune revenind unui anumit muncitor.

În producția automatizată, însă, activitatea întregului colectiv se reflectă simultan și în măsură egală în toate stadiile procesului de muncă. În acest caz, munca nu se valorifică în chip individual și de aceea nu pot exista nici indici individuali de producție. Eficiența muncii tuturor celor care deservesc un agregat sau o linie automată se exprimă printr-un indice general: cantitatea de produse fabricate pe linia respectivă. În industria automatizată productivitatea muncii și calitatea produselor nu mai depind de îndemnarea muncitorului individual. În consecință, în fața economiștilor sovietici se ridică astăzi problema elaborării unui sistem de salarizare în această industrie, în care accentul să nu mai cadă pe cantitatea și calitatea muncii prestată de muncitorul individual. Calitatea produselor este asigurată de mașina automată. Cantitatea lor este rezultatul perfecționării tehnicii atinse, este rezultatul efortului întregului colectiv. Munca în acord, sistemul tarifor pe bucată nu corespund, nu mai pot corespunde tehnicii automatizate. Nici scara de salarizare, cu diferențieri multiple de la muncitorul necalificat pînă la cel mai calificat, nu mai pot corespunde într-o uzină în care lucrează oameni de înaltă, variată și multiplă calificare. Ceea ce era în trecut un progres în sistemul de salarizare — se perimează. Tendința care se conturează în prezent este de a se trece treptat, pe măsura dezvoltării tehnicii automate, la un sistem de remunerare bazat pe timpul de muncă și, în condițiile în care scade decalajul dintre muncitori în ce privește gradul de greutate și complexitate a muncii — la o reducere a treptelor de salarizare.

În felul acesta se explică reducerea decalajului tarifar dintre categoriile extreme de muncitori, reducere care se desfășoară în prezent în Uniunea Sovietică. Astfel, dacă pînă în 1946, raportul dintre categoriile extreme era de 1:3,5, el este acum de numai 2,5-2,8 și se prevede reducerea lui pînă la 2. Cointeresarea materială în rezultatele producției se dezvoltă în direcția sistemelor de premie.

Din cele spuse mai sus rezultă că schimbarea caracterului muncii datorită automatizării producției este un moment important pe calea spre introducerea principiului comunist al retribuției.

Automatizarea producției duce la un asemenea bășug de produse, încît face posibilă reducerea substanțială a timpului de muncă al muncitorului. Anul acesta, în Uniunea Sovietică se generalizează trecerea la ziua de lucru de 7 și 5 ore.

Timpul liber, timpul pentru perfecționarea multilaterală a omului, timpul pentru odihnă, pentru cultură, pentru dezvoltarea tuturor aptitudinilor sale este un rezultat, o consecință a dezvoltării tehnicii în economia socialistă. Începe să se înfăptuiască previziunea lui Marx, care spunea că societatea comunistă își va măsura avuțiile nu după timpul de lucru, ci după timpul liber pe care fiecare dintre membrii ei îl va folosi cu maximă eficacitate pentru dezvoltarea propriei sale personalități, spre folosul întregii societăți.

In 1961 la Moscova:

Forumul mondial al tineretului

Șalzezi de țări și-au trimis soli la ședința de constituire a comitetului internațional al Forumului mondial al tineretului, care a avut loc la Moscova. Timp de trei zile, în clădirea monumentală a universității „Lomonosov” de pe colinele Lenin, reprezentanții ai aproape 100 de organizații naționale de tineret, studențești, sindicale, sportive, de copii, culturale din toate colțurile pămîntului au dezbătut amplu ideea, care se bucură de multă popularitate, a Forumului menit să devină — alături de celelalte forme existente ale mișcării mondiale a tineretului — o înaltă tribună de dezbateri a problemelor care preocupă tînăra generație.

— Cînd am propus să se organizeze la Moscova Forumul mondial al tineretului, am fost profund încredințat că ideea aceasta va avea răsădit în cele mai largi cercuri de tineret. De aceea, comisia noastră s-a adresat tuturor organizațiilor de tineret și naționale pe care le cunoaștea, cît și multor activiști de seamă pe tărîm social și politic. Și nu ne-am înșelat. Covârșitoarea majoritate a organizațiilor a aprobat propunerea noastră de a se organiza în iulie 1961 Forumul mondial al tineretului — a spus în cuvîntul său de deschidere P.N. Reșetov, președintele Comisiei sovietice de inițiativă a Forumului.

Largul ecou pe care l-a avut ideea Forumului este foarte explicabil. Tineretul nu poate rămîne nepăsător în clipe atît de grave cînd se hotărăște soarta pămîntului. Iar propunerea venită din partea tinerilor sovietici izvorăște din dorința de a face totul pentru triumful principiului coexistenței pașnice.

Timp de trei zile, în amfiteatrul universității moscovite s-au purtat decî discuții însuflețite, în aproape toate limbile pămîntului, pe marginea temei Forumului: „Tinerii de la mijlocul veacului XX și problemele lor”. Spiritul încrederii și al înțelegerii reciproce, dorința de a găsi un limbaj comun au caracterizat aceste trei zile de lucru. S-a stabilit că la Forum pot lua parte reprezentanții ai organizațiilor de tineret și studențești internaționale, naționale și locale, ai organizațiilor și instituțiilor care se ocupă de problemele tineretului, ca și activiști și specialiști cunoscuți, interesați în problemele specifice tineretului. După cum se vede, porțile Forumului vor fi larg deschise pentru toți oamenii cinstiți care doresc ca tînăra generație din întreaga lume să trăiască în pace și bună înțelegere.

Pentru a veni în ajutorul reprezentanților țărilor slab dezvoltate și ai țărilor ce se găsesc în condiții deosebit de grele, care vor să ia parte la dezbaterile Forumului, s-a hotărît să se creeze un fond internațional. În acest scop, în următoarele zile va începe o campanie pe plan mondial pentru stringerea mijloacelor necesare.

În încheierea lucrărilor, participanții la ședința de constituire a Comitetului internațional al Forumului mondial al tineretului s-au adresat printr-o scrisoare deschisă — tuturor băieților și fetelor, tuturor organizațiilor de tineret, studențești și de copii, tuturor organizațiilor care și desfășoară activitatea în rîndul tineretului, activiștilor pe tărîm social și religios, oamenilor de știință și cultură, deputaților din parlamente, consilierilor municipale.

În felul acesta a început o nouă etapă în pregătirile pentru Forumul mondial al tineretului. În așezările mari și mici de pe toate continentele, fetele și băieții cu piele albă, neagră galbenă vor aștepta cu nerăbdare marea întîlnire care va avea loc la Moscova în vara anului viitor. Și o vor întîmpla cu convingerea că Forumul va aduce o contribuție însemnată la cauza păcii, prieteniei și colaborării dintre tinerii din toate țările.

Iulia Scutaru

Zvetlana Kotova e numai zîmbet: ea a stabilit un nou record mondial cu elicopterul „MI-1”.

Ilie Zaharia

Veac nou

pag. 3

Mai aproape de viață, mai aproape de om

La Moscova, la Comitetul Central al P.C.U.S., a avut loc, recent, o consfătuire în cadrul căreia au fost dezbătute importante probleme ale muncii ideologice ce decurg din hotărârea C.C. al P.C.U.S. „Cu privire la sarcinile propagandei de partid în condițiile actuale”.

Pe marginea raportului prezentat de L. F. Ilicev, șeful secției de propagandă și agitație a C.C. al P.C.U.S., participanții la discuții au relevat avântul continuu al muncii ideologice, îmbogățirea conținutului ei, creșterea rolului organizatoric și educativ al acesteia.

Munca educativă a cuprins masele cele mai largi ale poporului, s-a apropiat de fiecare om sovietic contribuind din plin la maturizarea lui ideologică, ajutându-l să înțeleagă mai bine marile idealuri ale comunismului, însemnătatea social-istorică a muncii sale pentru victoria comunismului. În cuvântul său, V. I. Stepanov, secretar al Comitetului orașenesc din Moscova al P.C.U.S., a relatat că în capitala Uniunii Sovietice sînt cuprinși în diferite forme de învățămînt peste un milion de oameni. Din aceștia 320.000 de muncitori studiază cunoștințele politice și economice fundamentale. O intensă muncă educativă se desfășoară și în rîndul celor peste 700.000 de intelectuali din capitala sovietică. În toate colțurile Uniunii Sovietice învățămîntul politic al maselor a luat proporții impresionante.

Subliniindu-se succesele obținute în lărgirea sferei de influență a propagandei de partid și îmbunătățirea conținutului ei, în cadrul consfătuirii au fost analizate temeinic sarcinile ce stau în fața lucrătorilor din domeniul ideologic. S-a stabilit că lupta pentru ridicarea continuă a eficacității muncii ideologice, pentru întărirea legăturilor ei cu viața poporului, cu practica construcției comuniste va rămîne și pe mai departe o sarcină importantă. A realiza legătura muncii ideologice cu viața — s-a arătat — înseamnă a baza întreaga educație a oamenilor muncii pe realitatea sovietică, a pune pe primul plan problemele vitale, actuale ale vieții poporului, a duce o luptă hotărîtă pentru puritatea învățării marxist-leniniste.

Diracția principală a muncii ideologice educative este în prezent mobilizarea maselor la înfăptuirea cu succes a planului septenal, la ridicarea productivității muncii, a progresului tehnic, la găsirea de noi rezerve, la munca eroică pentru făurirea comunismului. Printr-o susținută muncă educativă trebuie crescuți luptători activi, curajoși pentru comunism, trebuie stimulată atitudinea comunistă față de muncă, trebuie dusă o luptă hotărîtă pentru respectarea principiului „Cine nu muncește nu mîncîc”, împotriva lenșilor și paraziților, a tendințelor de apolitism, a recrudescențelor de naționalism sau misticism și a altor manifestări ideologice antisocialiste.

Învățătura marxist-leninistă, reflectare pe plan teoretic a intereselor vitale ale celor ce muncesc, este o uriașă forță însuflețitoare în opera de făurire a comunismului. În prezent, însușirea ideologiei comuniste, a bazelor marxism-leninismului, înțelegerea politicii partidului în toate aspectele ei, a devenit pentru fiecare om sovietic o necesitate vitală.

În legătură cu aceasta, cresc înfinit sarcinile educative. În cadrul consfătuirii s-a subliniat că munca de propagandă trebuie să ajungă la fiecare om sovietic, să răspundă la întrebările lui, să-i ajute în munca zilnică. S-a relevat necesitatea utilizării mijloacelor celor mai variate de influențare ideologică a maselor, a îmbinării formelor de masă ale muncii de propagandă și agitație cu forme individuale, ținînd seama, în primul rînd, că în centrul activității educative a partidului se află omul cu necesitățile și interesele, cu meritele și lipsurile sale. Factor permanent în procesul formării omului comunist, propaganda de partid își atinge scopul atunci cînd se bazează pe elemente concrete, cînd ține seama de particularitățile naționale, profesionale, de vîrstă ale oamenilor, de nivelul lor politic și cultural. Ea trebuie să se debaraseze de orice șablon, să caute cu iscusință cheia spre inimile oamenilor. „A ridica nivelul muncii ideologice — s-a arătat la consfătuire — înseamnă a pune la baza ei politica Partidului Comunist, a introduce în propagandă spiritul partinic creator, înflăcărare și convingerea, a trezi în fiecare om sovietic năzuința fierbinte ca prin munca sa plină de abnegație să întărească forța Uniunii Sovietice și a întregului lagăr socialist, să contribuie cu toate puterile la întărirea păcii în lumea întregă”.

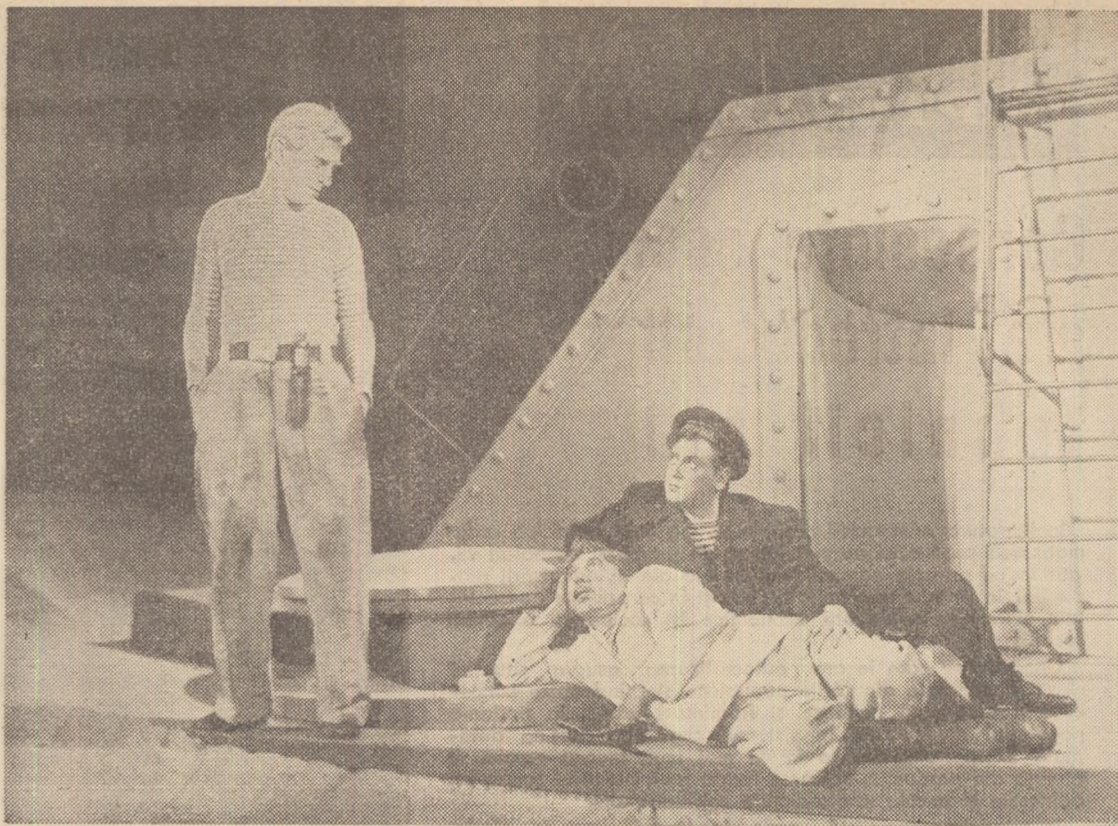
În centrul atenției participanților la consfătuire au stat problemele educației prin muncă. Formarea omului viitoarei societăți comuniste, lichidarea rămășițelor capitalismului din conștiința oamenilor, se înfăptuiesc și pot fi înfăptuite cu succes numai în procesul muncii, în lupta pentru comunism pe temelia ideologică a marxism-leninismului.

Referindu-se la această problemă, E. Z. Razumov, secretar al Comitetului regional din Kemerovo al partidului, a subliniat necesitatea lărgirii continue a mișcării pentru munca comunistă, a generalizării tuturor elementelor noi care apar în această mișcare. El a arătat cum în viața colectivului de mineri de la mina „Polisaevskaia 2”, prima întreprindere din Kuzbas care a primit titlul de întreprindere a muncii comuniste, au avut loc nu numai remarcabile realizări în producție, ci și mari transformări ale profilului moral al oamenilor, ale atitudinii lor față de muncă, față de colectivitate. Înainte, la această mină, muncitorii își lăsau hainele în paza personalului de serviciu. Cu timpul însă, controlorii au fost suspendați, s-au luat lacătele de la dulapuri, s-a amenajat o garderobă comună. În ea atîrnă ca și în magazin haine și paltoane. Muncitorii își lasă ceasurile și banii în buzunarele hainelor și nu s-a întimplat vreodată ca ele să lipsească. Bufetele lucrează fără vinzător și niciodată n-a lipsit vreun ban. Au dispărut controlorii și la cinematograful. Toate acestea au devenit posibile în colectivul de la „Polisaevskaia 2” și în alte locuri datorită unei activități educative intense, care a pus în centrul atenției munca și atitudinea față de muncă.

Participanții la consfătuire au subliniat contribuția importantă pe care o pot aduce în munca ideologică educativă presa, radioul și televiziunea, oamenii de știință, scriitorii și artiștii. S-a arătat că la baza activității educative trebuie să stea exemplul pozitiv, popularizarea faptelor eroice săvîrșite de oamenii sovietici în viața de toate zilele, în lupta pentru comunism.

Consfătuirea din cadrul C.C. al P.C.U.S. în problemele muncii ideologice — exemplu de legătură a teoriei cu viața — prezintă un mare interes pentru activiștii de partid și lucrătorii de pe tărîmul ideologic din țara noastră, constituie un prilej de valoroase învățăminte; ea ne ajută să înțelegem mai bine complexitatea sarcinilor puse de Congresul al III-lea al P.M.R. în domeniul muncii ideologice și felul în care le putem înfăptui.

C. Almășan

Scenă din „Tragedia optimistă” în interpretarea actorilor teatrului „Pușkin”

In preajma turneului Teatrului academic de dramă „A. S. Pușkin”

Tradiție și contemporaneitate

Neașteptate, tulburătoare, pline de parfumul amintirilor celebrate de istorie, sînt perspectivele armonioase, capricioase, ale Veneției nordului. Și de ori unde pomești, în lumea Leningradului, pașii te conduc parcă pînă la urmă pe Nevski-Prospekt. Pe acel bulevard unic, cîntat de prea mulți principii ai poeziei ca să-l mai poți cuprinde lesne într-o metaforă nouă.

Rătăcind așa dar pe Nevski, privirea ți-e furată la un moment dat de o clădire monumentală cu linii foarte grațioase, cuibărită în inima unei piețe a porțiilor desăvîrșite. Coloane corintice, flancate de piloni masivi, străjuiesc o capodoperă a arhitecturii clasice rusești, încununată pe frontispiciu de caleașca lui Apollo. Călătorul a ajuns la Teatrul academic de dramă „A. S. Pușkin”.

A trecut mai bine de un veac și un sfert de cînd aici se oficiază cu pioșenie sărbătorii admirabile ale artei teatrale. În această incintă a jucat marele actor Martinov care, împreună cu Șepkin de la Teatrul Mic din Moscova, a pus temeiurile generoase ale realismului scenic rusesc. Generații de oameni de teatru și-au amintit de creația inegalabilă a lui Martinov în rolul lui Tihon din „Furtuna” lui Ostrovski. Generații întregi au crescut în spiritul tradițiilor realiste, democratice, cultivate la luminile rampei de la Teatrul „Alexandrinski” (cum s-a numit teatrul „Pușkin” pînă în 1920) de Martinov, de Davidov, Varlamov, Savina și alți actori renumiți.

Salvele „Aurorei” au chemat și teatrul la o viață nouă. În primii ani după Revoluție, clădirea de pe Nevski a găzduit, mai cu seamă, lucrări din dramaturgia clasică rusă și universală, căutînd și izbutind să le descopere intonații noi, prietene spiritului oamenilor lumii noi. În același timp, s-a încercat și abordarea unui repertoriu menit să apropie pe actori, pe spectatori, de preocupările majore ale contemporaneității. „Azilul de noapte” a fost jucat pentru prima dată pe scena Teatrului academic de dramă în 1919, constituind începutul unei consecvente tradiții de inspirată transfigurare artistică a operei gorkiene. (În 1958, am văzut aici același „Azil de noapte”, într-o nouă și originală versiune scenică, apropiată, ca valoare, de perfecțiunea reprezentației de la MHAT).

Tradițiile realiste, democratice, ale școlii de interpretare de altă dată de la „Alexandrinski” au fost apoi înapitate de un repertoriu de factură cu totul nouă. Rînd pe rînd, au apărut „Virineea” de Lidia Seifulina (1926), „Sfîrșitul escadrei” de Alexandr Korneiciuk, și alte piese de respirație eroico-revoluționară. Apreciînd astăzi entuziasmul excepțional al spectacolului „Tragedia optimistă” — consacrat în lumea întreagă, odată cu turneul triumfal de la Teatrul Națiunilor din Paris — sîntem datori să-i căutăm izvoarele în tratatarea scenică de la „Pușkin” a dramaturgiei gorkiene mai întîi, a dramelor eroico-revoluționare mai tîrziu.

Considerabil de importante, în aceeași ordine de idei, sînt reprezentațiile „Pe malurile Nevei” de Treniov și „Lenin” — 1937 și 1938 — care au adus pentru prima dată pe scena leningrădeană figura genialului conducător al Revoluției. Interpretul lui Vladimir Ilici, Skorobogatov, este nu numai un pionier al acestei grandioase, deosebit de însemnate sarcini artistice, ci și unul dintre cei mai talentați, desăvîrșiți, creatori ai imaginii leniniste în teatrul contemporan.

Experiența repertoriului revoluționar rozește pe toate tărîmurile. La „Pușkin” se realizează spectacole valoroase cu drame istorice, în inflexiuni fami-

liare sensibilității omului de azi. Personalitatea istorică — fie că e vorba de Cerkasov în rolul lui Ivan cel Groaznic, fie că e vorba de Skorobogatov în rolul lui Suvorov, fie că e vorba de Simonov în rolul lui Boris Godunov — își justifică existența în confundarea destinului propriu cu destinul poporului. Masele nu numai că figurează în scenă dobîndînd, prin intermediul unei tratări individualizate, nuanțate, o distincție personalitate, dar capătă și calitatea de protagonist susceptibil să determine acțiunea.

La rîndul ei, și piesa clasică, își descoperă în spectacolele de la „Pușkin” toate resorturile umaniste, abandonînd patina exotica a anilor de demult și neîmprumutînd nimic din modernizarea forțată care denaturează substanța. Adevărul acesta devine evident aici în confruntarea cu dramaturgia lui Ostrovski și Gogol, a lui Turgheniev și Cehov. Adevărul acesta va apare demonstrat cu cea mai mare elocvență și în fața spectatorilor noștri, cînd vor urmări „Cadavrul viu” și realizarea excepțională a lui Simonov în rolul lui Fedea Protasov.

Tolubeev (magistralul interpret al Căpeteniei anarhiste din „Tragedia optimistă”), Lebzak (actrița remarcabilă, care joacă Femeia comisar din aceeași piesă), fermecătorul și polyvalentul Cerkasov, Skorobogatov și Simonov (la care virtuozitatea concurează cu sensibilitatea), mult prețuiții Vivien, Merkuriev, Cesnokov, Freindliih, Jukovski, — sînt numai cîteva nume din cele care onorează, împodobesc solemn, în piesa clasică și contemporană, afișele sărbătorești ale marelui teatru de la Leningrad. Demni urmași ai lui Martinov și Davidov, ai lui Varlamov și ai Savinei, ei le respectă învățătura realistă, democratică, umanistă, înnoind-o cu acordurile grave, impresionante, ale contemporaneității comuniste.

În finalul spectacolului cu „Tragedia optimistă” — care, peste cîteva zile, va răsună tulburător în interpretarea artiștilor de la „Pușkin” pe scena Teatrului de Operă și Balet al R.P.R. — apare, într-o metaforă inspirată, ideea tragicului optimist. Momentul morții Femeii comisar e marcat de un drapel roșu care zboară foarte încet din capătul de sus al cortinei. În clipa cînd steagul revoluționar începe să descindă în scenă sîntem covîrșiți de sentimentul morții eroului și pe parcursul acestei lente mișcări a drapelului, aproape inconștient, începem să ridicăm ochii, care lunecă din spațiul treptelor îndoliate, unde zace Comisarul spre înălțimea faldurilor fremătînde de viață. Și astfel, ideea tragică se lasă, prin mijlocirea acestor admirabile soluții scenice, însoțită de murgurii credinței optimiste în victorie. Fluturarea majestuoasă a steagului revoluționar justifică moartea eroinei, justificînd, mai cu seamă, ca o idee dominantă a întregului spectacol, lupta sortită să izbîndească.

În această metaforă e cuprinsă o splendidă filozofie de viață, care preamărește lupta înălțătoare pentru om și adevăr, care glorifică revoluția. Această filozofie transpare consecvent, iluminată de geniu artistic, în spectacolele Teatrului academic de dramă „A. S. Pușkin”.

Respectînd tradiția admirabilă a înaintașilor, slujitorii leningrădeni ai Thaliei și Melpomeniei, oaspeții noștri din zilele viitoare au înobilat-o cu dimensiunea nouă, majoră, a gîndului revoluționar. Sub semnul comunismului tradiția și contemporaneitatea s-au întîlnit prietene într-o supremă artă, acolo unde s-o oficiază mereu sărbători teatrale, în incinta străjuită de coloane corintice din piața de pe Nevski-Prospekt.

Horia Deleanu

Moscova îi întâmpină cu căldură pe artiștii români

(Prin telefon)

România se poate mândri de multă vreme cu remarcabili cântăreți și muzicieni. Moscoviții o știu bine. Cei mai mari soliști ai Teatrului de Operă și Balet din București au vizitat în repetate rânduri capitala Uniunii Sovietice, dând spectacole de operă pe scena Teatrului Mare, concertele în sala „Ceaikovski”, la Casa oamenilor de știință, în cluburi sau Palate de cultură. Zenaida Pally, Arta Florescu, Ladislau Konya, Garbis Zohian, Nicolae Herlea și mulți alți cântăreți români sînt bine cunoscuți de publicul sovietic. Artiștii români și-au câștigat la Moscova, Leningrad și în alte orașe sovietice admiratori credincioși care nu scapă nici un spectacol, nici un concert de-al lor.

Stagiunea teatrală de la Moscova abia a început. Dar moscoviții au și avut prilejul să vadă spectacole date de soliști și ansambluri celebre. Astfel au avut loc primele spectacole ale teatrului de balet american, care — în treacăt fie spus — a jucat pe aceeași scenă unde și-au început turneul cântăreții români. Pe patinoarul de la Palatul Sporturilor își continuă turneul artiștii baletu-maghiar pe ghiță. Iar acum se așteaptă sosirea unor artiști din alte țări.

Vestea că la Moscova vine întreg colectivul Teatrului de Operă și Balet din București a trezit un uriaș interes. Moscoviții au privit îndelung afișele care anunțau turneul teatrului din București, au citit cu mult interes numele soliștilor. Și iată că artiștii Teatrului de Operă și Balet din București au sosit. Ei au fost primiți cu multă căldură în gara Kiev, unde li s-au oferit flori și li s-au spus cuvinte pline de căldură.

La Teatrul muzical „K. Stanislavski” și Vl. Nemirovici-Dancenko” pregătirile în vederea turneului începuseră mai de mult. Personalul tehnic al teatrului din București a găsit un limbaj comun cu lucrătorii teatrului din Moscova.

La 19 septembrie, la ambasada română din Moscova a avut loc o conferință de presă la care și-au dat întâlnire publiciști cunoscuți de la ziarele și revistele din Moscova, muzicologi, artiști ai Teatrului „K. Stanislavski” și Vl. Nemirovici-Dancenko”. Valerian Stan, însărcinat cu afaceri ad-interim al R. P. Românie în U.R.S.S., i-a prezentat ziariștilor și muzicologilor pe Mihail Brediceanu, directorul Teatrului de Operă și Balet din București, pe primul dirijor Egizio Massini, pe regizorul Jean Rinzescu, pe cântăreții Zenaida Pally, Arta Florescu, Ladislau Konya ș.a. În sală au răsunat ropote de aplauze, căci ziariștii sovietici îi cunosc bine pe acești cântăreți. Ei au ascultat cu mult interes cuvântarea roșită de Mihail Brediceanu, care a relevat însuflețirea și exigența cu care colectivul teatrului s-a pregătit pentru turneul de la Moscova. Dirijorul român a subliniat importantul sprijin pe care guvernul R.P.R. îl acordă dezvoltării teatrului, a amintit de rodnicele legături care există între teatrul din București și mulți fruntași ai teatrelor muzicale sovietice, citind numele unor regizori și maestrii de balet sovietici care au realizat spectacole de operă și balet pe scena celui mai mare teatru din România și de asemenea nume de soliști și balerini sovietici care au jucat pe această scenă.

Ziariștii sovietici au ascultat cu multă atenție și interes cuvântul cântăreților români Zenaida Pally, Arta Florescu și Ladislau Konya despre activitatea lor, despre munca lor pe scena Teatrului de Operă și Balet. Faptul că Ladislau Konya, fiu de miner, a fost el însuși muncitor feroviar, a stîrnit mult interes. Căci sint lucruri care arată că în R.P.R. oamenii muncii au posibilitatea să învețe în institute superioare de artă, și să devină soliști ai uneia din cele mai mari scene de teatru din Europa. După încheierea conferinței de presă, zia-

riștii i-au pus lui Mihail Brediceanu numeroase întrebări iar directorul Teatrului de Operă și Balet a răspuns amănunțit.

A doua zi, în seara de 20 septembrie, în fața unui public numeros, a început turneul Teatrului de Operă și Balet din București. Intr-o atmosferă prietenească, au răsunat imnurile de stat ale Uniunii Sovietice și ale Republicii Populare Române; de o parte și de alta a scenei se aflau steagurile celor două țări prietene. Prim dirijorul Egizio Massini, maestrul emerit al artei, s-a apropiat de pupitrul, salutat cu căldură de spectatori. În sală s-a făcut liniște și a început spectacolul cu „Răscoala”, opera eroică a compozitorului Gheorghe Dumitrescu. Moscoviții au primit cu căldură opera „Răscoala” și i-au răsplătit cu aplauze prelungite pe interpreți: Zenaida Pally, D. Ohanesian, C. Iliescu și alții, care au cucerit spectatori cu talentul lor muzical și dramatic. La sfîrșitul spectacolului, artiștilor români li s-au oferit flori. La primul spectacol au fost de față A. Popov, ministrul Culturii al R.S.F.S.R., funcționari superiori din Ministerul Culturii al U.R.S.S. și din Ministerul Culturii al R.S.F.S.R. compozitori, muzicologi, artiști ai Teatrului Mare și ai Teatrului Muzical „K. Stanislavski” și Vl. Nemirovici-Dancenko”. Spectacolul s-a bucurat de un mare succes. Acum, urmează noi întâlniri cu prietenii din România, vizite ale colectivului teatrului în mari întreprinderi din Moscova și în colhozurile din apropierea acesteia.

Mihail Dolgopolov

Arta Florescu (Desdemona) și Maria Săndulescu (Emilia) într-o scenă din „Othello”.

Cînd am venit prima dată în Uniunea Sovietică, nu știam rusește. Mai mult: nu-mi amintesc ca pînă atunci să fi auzit măcar vorbindu-se rusește. Știam doar că „da” înseamnă „yes” iar „net” — „no”.

Prima mea convorbire în limba rusă a fost foarte scurtă. Cînd avionul a aterizat pe aerodromul Vnukovo, a venit în cabină un funcționar, s-a apropiat de mine și mi-a spus: „Pașapor-r-rtul”. Mi-am scotocit îndată buzunarul și am întins documentul cerut. Cu asta convorbirea s-a terminat. Limba rusă mi-a părut foarte asemănătoare cu cea engleză și mi-am zis că trebuie doar să învăț să pronunț cit mai apăsător pe „r”. În realitate, însă, lucrurile n-au fost chiar așa de simple.

Chinurile surzeniei lingvistice

Prima mea vizită a durat două săptămîni. Am fost însoțit tot timpul de un translator. Omul făcea tot ce-i stătea în putință. Dar treptat, traducătorul a devenit, într-un anumit sens, prizonierul meu, iar eu — prizonierul lui. Cum aveam o discuție cu cineva, interlocutorul căpăta îndată trăsăturile translatorului meu. M-am obișnuit să-i înțeleg toate modulațiile vocii, să prind cele mai subtile nuanțe ale frazei. În schimb, însă, mă apuca o surzenie totală față de celelalte glasuri care răsunau în jurul meu...

De obicei, rușii pronunță sfîrșitul frazei pe un ton mai ridicat. Și americanii fac la fel, dar numai atunci cînd se supără. Odată, în timpul unei discuții, l-am întrebat pe interlocutorul meu, bineînțeles prin intermediul translatorului, dacă a citit o anume carte. În engleză, răspunsul ar fi fost simplu: „yes” sau „no”. La Moscova, însă, mi s-a răspuns așa: „Da, am citit-o”. Traducerea literală în engleză a acestei fraze ar suna cam grosolan. Dacă la noi, în America, s-ar răspunde cu aceleași cuvinte, ele ar avea cam următorul sens: „Da, am citit-o, ei și ce poți să-mi faci?”

Mă simțeam din ce în ce mai nenorocit în această atmosferă închipuită de asprime și răceală, deși știam foarte bine că moscoviții mi se adresează prietenește și văd în mine un oaspete drag.

Cum m-am invitat la masă

Odată, la o recepție organizată la Kremlin, m-am rătăcit în mulțimea de invitați de translatorul meu. L-am zărit, însă, pe

scriitorul Leonid Sobolev cu care făcusem cunoștință de curînd. Leonid vorbește englezește, așa că mi-am încredințat soarta în mîinile lui.

— Te rog să ai grijă de mine, dar fără să-mi dai atenție.

Așa am ajuns pentru prima dată să mă descurc singur. Senzația a fost atît de copleșitoare, încît păream, probabil, puțin amețit. Poate însă și din cauză că din toate părțile se întindeau spre paharul meu pocale cu vin, cu coniac...

În seara aceea am cunoscut mulți oameni. De exemplu, pe Igor Moiseev, — dar nici pînă azi nu știu care a fost înțelesul interjecțiilor pe care le-am schimbat între noi. Tot atunci l-am cunoscut și pe Konstantin Simonov; după o scurtă suită de replici, s-a lămurit că m-am invitat la el la masă, deși eu voisem exact contrariul — să-l invit pe el la mine. Simonov a trebuit însă, să se resemneze, cu atît mai mult cu cît era înconjurat de generali, amirali, diplomați, atașaji militari, — și n-avea altă ieșire...

Din seara aceea mi s-a întipărit în minte încă o întâmplare. Dar înainte de a o relata, trebuie să dau o explicație. Noi, americanii nu obișnuim să stăm în picioare în mijlocul unei încăperi. Poate să fi moștenit asta din zilele cînd străbunii noștri trăiau în colibe ușoare, meșterite la repe-

zeală, și fiecare bărbat, cap de familie, trebuia să verifice trîncișia construcției fragile propinzându-se cu spatele de pereți. Așa dar, la recepția de la Kremlin, unde cu cît trecea timpul mă simțeam tot mai mult ca acasă, am găsit dar și eu de ce să mă rezăm: era o masă lungă, încărcată cu mîncăruri și băuturi pentru oaspeți. Stăteam așa și discutam cu o actriță din Moscova. „Discutam” e poate prea mult spus. Actrița vorbea englezește cam tot așa cum vorbeam eu rusește. Se vede însă că faptul că mă rezam de masă o enerva. Și a urmat acest dialog — firește, fără să se rostască o vorbă.

— Dragă prietene, a început actrița, ai pune picioarele pe o masă pe care se servește mîncare?

— Se înțelege că nu.

— Atunci de ce stai pe ea?

Cînd m-am întors la New York, mi-am putut aminti cu nici un chip cum de a reușit să-mi facă observația asta. Începusem chiar să cred că am visat. Dar cînd am revenit la Moscova, am văzut-o pe actrița pe scenă. Și m-am convins că episodul de la Kremlin n-a fost vis: cu o singură mișcare a capului sau a mîinii fine, reușea să exprime cele mai complexe sentimente, mult mai elocvent decît ar fi făcut-o un dialog de douăzeci de rînduri.

M-am înapoiat la New York cu o hotărîre neclintită: mai întîi să nu mă mai dau niciodată pe mîna traducătorilor, și al doilea — să vorbesc cu rușii în limba lor.

Și m-am apucat să învăț rusește cu atîta înverșunare, încît profesorul, încîntat la început, pînă la urmă s-a alarmat. Am început să-mi croiesc drum cu vehemență prin desîșul terminațiilor verbale rusești, ale cazurilor și declinărilor care nu există în limba engleză. Strădania mea putea fi comparată cu aceea a unui țaran care cosește douăsprezece ore în șir. Imi amintesc că am ajuns la epuizare totală în ziua cînd am biruit, în rusește, următorul paragraf din manual:

„Am ieșit din casă și m-am dus pe jos pînă în parc, unde am intrat pe poartă, apoi am traversat podul și am trecut pe lîngă o căsuță scundă, în care am intrat pentru o clipă, iar cînd am ieșit, l-am întîlnit pe prietenul meu care m-a însoțit pe bulevard, în jos, și am trecut de tunel, de podul de cale ferată și ne-am oprit la gară, unde m-am suit în tren și am plecat”.

Vorbesc rusește

Cînd am revenit la Moscova, eram înarmat cu un bagaj impresionant de cunoștințe. Prietenii mei ruși au rămas uimiți de un progres atît de fulgerător.

Prima mea discuție în limba rusă a decurs cu deosebit succes. Am ieșit să mă plimb și după cîțiva pași un pieton m-a oprit ca să mă întrebe care-i strada Gorki. Am răspuns „aceea” și am arătat cu degetul. Apoi m-am oprit la o tutungerie și am aflat că țigările mele preferate costă două ruble. La o intersecție, cînd așteptam să traversez, un trecător m-a lovit din greșală. Omul s-a oprit îndată și mi-a cerut scuze. I-am răspuns: „pojaluișta”.

Aici se impune încă o explicație. Dacă ruseșul „pojaluișta” (vă rog) s-ar traduce prin englezescul „please”, la noi ar însemna că-l inviți pe omul care te-a lovit să te mai lovească o dată și s-o fiină tot așa est i-o pofti inima. Dar știam că răspunzînd așa la Moscova, nu mă expun primejdiei: mă familiarizasem cu subtilitățile limbii ruse!

„O ZI ÎN LUME“ cartea a doua

de KONSTANTIN FEDIN
Prim-secretar
al conducerii Uniunii Scriitorilor
din U.R.S.S.

Cind am citit chemarea adresată de redacția ziarului „Izvestia“ opiniei publice de a alcătui cartea „O zi în lume“ volumul doi nu numai că mi-am amintit cum a fost scrisă acum 25 de ani prima carte, dar m-am și întrebat: de ce să nu apară ulterior și „O zi în lume“ volumul trei, patru și așa mai departe, la fiecare sfert de veac? De ce să nu facem ca această lucrare sui-generis, extrem de originală, să devină „periodică“?

Ar fi o carte-stafetă, transmisă din generație în generație. Ar fi un jalon memorabil al drumului parcurs de omenire. Într-adevăr, de ce nu?

Sînt incredincios că, de pildă, prima ediție din „O zi în lume“, apărută în 1935, și-a vădit pe deplin însemnătatea abia acum, în

asta măiestrie, el ne ducea spre faptul generalizat al realității din Rusia care includea într-însa inevitabilitatea victoriei clasei muncitoare. A fost — este — va fi: asta-i calea spre cunoașterea lumii.

Gorki avea o încredere de neclintit în însemnătatea faptelor reale pentru educarea omului nou și probabil că nici un alt scriitor n-a sugerat atât de des cititorului ideea: observă și compară, compară și învață din experiența vieții!

La începutul deceniului al patrulea am locuit mai mult timp în Elveția. În această perioadă am re- luat intens corespondența cu Alexei Maximovici, care se afla pe atunci la Sorrento și se pregătea să se întoarcă definitiv la Moscova. O dată, i-am trimis, în glumă, două-trei însemnări din presa germană care caracterizau „concepțiile“ micului burghez european dintr-un unghi extrem de ciudat. Gorki mi-a

bine valoarea faptului actual. Dar mai credea cu tărie și că, depărtându-se, rămînînd în trecut, faptul nu moare, ci continuă să acționeze pentru viitor, îl formează, îl învață, îl educă pe om, îl cheamă nu spre întoarcerea înapoi a istoriei, ci spre făurirea pe pămînt a unei vieți noi, spre înfrumusețarea pămîntului, cum îi plăcea lui Gorki să se exprime.

Trebuie să adaug că prima ediție din „O zi în lume“ nu s-a născut dintr-odată. Ea cerea o intensă muncă de pregătire. Trebuiau, ca să spunem așa, mobilizate forțe pe scară „mondială“. Alegerea, fixarea unei anume zile, ale cărei evenimente, fapte, planuri, spe- ranțe, visuri, urmau să alcătuiască osatura cărții era, se înțelege, lucrul cel mai ușor. Dar pentru repartizarea posturilor de observație necesare în multe țări de pe toate continentele, pentru găsirea multor oameni care să-și asume sarcina de „vinători“ de fapte petrecute în ziua respectivă și apoi pentru cu- legerea, cercetarea și prelucrarea a mii de tăieturi din ziare, mol- dăre de reviste, cărți și documente — era nevoie de putere de muncă și talent, de voință și însușirea unor organizatori extrem de inez- trați.

Acum inițiativa întocmirii celei de-a doua cărți din „O zi în lume“ și-a luat-o asupra-și redac- ția ziarului „Izvestia“. Cred că această inițiativă pasionantă, îndrăzneată va găsi repede ecou pre- tuitindeni atât la noi, în Uniunea So- vietică cit și departe peste hotare.

Trebuie să reținem că apariția cărții „O zi în lume“ va presupune o colaborare demnă de tot respec- tul între scriitorii și ziaristii sovie- tici, cărora le revine principala răs- pundere pentru reușita și succesul acestei lucrări importante. Trebuie să trezim interes pentru această carte în rîndul celor mai largi cercuri de cititori, în rîndul oame- nilor de știință și al tinerilor, al muncitorilor și artiștilor, militanților pe tărîm obștesc, tehnicienilor, col- hoznicilor, agronomilor.

Peste tot trebuie să se știe că ziua de 27 septembrie 1960 a fost aleasă ca un jalon pentru o cronică a faptelor de viață din vre- mea noastră, uimitoare prin bogăția evenimentelor istorice, prin im- puzozitatea ritmului de dezvoltare, prin forța luptei pentru libertatea popoarelor și pentru o pace gene- rală în lume!

Moscow

Pregătirea ti

de acad. I. TAMM
Laureat al Premiului Nobel

In cursul lunilor mai—iunie a.c. ziarul „Izvestia“ a publicat o serie de scrisori semnate de A. Agranovski de la Universitatea din Kazan. Aceste scrisori vorbeau despre căutarea de talente științifice printre studenți, despre drumul pe care trebuie să-l urmeze studenții. Scrisorile au stîrnit un mare răsunet pe tot cuprinsul U.R.S.S.

După părerea mea, în „Scrisorile de la Uni- versitatea din Kazan“ ale lui A. Agranovski au fost ridicate cu bun temei și la timpul potrivit un număr de probleme importante legate de pregătirea cadrelor științifice. Printre acestea citez: căutarea și selecționarea tinerilor talentați în vederea primirii lor în institutele de învățămînt superior; antrenarea pe cit posibil mai timpurie a studenților în activitatea de cercetare independentă; necesitatea întineririi corpului didactic conducător din institutele de învățămînt superior. Personal, aș vrea să mă opresc asupra unor aspecte ale problemelor ridicate.

Socotesc că trebuie să se ia anumite mă- suri fără de care pregătirea cadrelor pentru domeniul ca științele fizico-matematice și chi- mice, pentru o seamă de discipline tehnice, printre care și ramurile importante ale tehni- cii noi, ar putea marca un declin.

Pînă la război, principalele institute și la-

boratoare de cercetare se aflau pe linia superior. Avîntul postbelic a dus la apariția unor absolutori noi, de talenți, care din punct de vedere n-au mai fost legați de învățămînt superior. În centrul nu numai mai calificate ca de altfel acesta s-a dovedit a fi un rezultat nedorit și considerabil al procesului de pregătire superior.

Cercetătorii cu înalta știință și tehnici- savanții care se ocupă nu numai că se ocupă de activitatea de

zilele noastre. Citind, răsfoind această frescă tipărită, unică în felul ei, tinerii de astăzi vor sesiza cu mult interes și de multe ori cu emoție dezvoltarea creatoare a locuitorilor Pămîntului în rîstimp de un sfert de veac cit s-a scurs de la apariția cărții neobișnuite. Vor înțelege această dezvoltare ase- muind noua realitate cu trecutul și-și vor spune: iată cum era lum- mea cu numai un sfert de veac în urmă! Cît de mult și cu cîtă însușire trebuie să fi muncit frații noștri mai mari, părinții și bunicii, dacă în acest rîstimp fața lumii s-a schimbat așa de mult! Și vor gîndi: ce trebuie să facem noi în următorul sfert de veac, pentru ca lumea să se schimbe și mai repede — și numai în bine?

Chiar dacă această previziune fără voie va sfîrși zîmbete, cred totuși că după apariția volumului doi din „O zi în lume“, cititorii vor cere reeditarea primului volum.

Căci adevărata semnificație a acțiunii întreprinse constă în comparația pe care o presupune. No- Ńiunea de nou nu există fără com- parația cu vechiul. Ne depărtăm de vechi ca de o trambulină, pen- tru a face un salt spre nou. Pen- tru a măsura înălțimea săriturii, trebuie să cunoaștem exact nivelul de la care facem calculul. Statis- tica planurilor noastre economice ne dovedește fără cuvinte rolul pe care-l are comparația în înțelege- rea fenomenelor de viață.

Gorki avea simțul istoriei, într-o măsură neobișnuită. Și dacă nu compara de-a dreptul „veacul ac- acesta cu veacul trecut“, lăsa întot- deauna ca această comparație să fie subînțeleasă. Lucru care s-a vădit limpede în publicistica lui re- voluționară combativă. Dar parcă operele-i literare, povestirile cu înțelesuri atât de adînci scrise în deceniul al treilea, romanele și piesele din ultima perioadă care cuprindeau un tablou atât de pu- ternic al Rusiei pre-revoluționare — nu sînt îndreptate înspre trecut, în care Gorki a căutat explicații pen- tru istoria națională și în același timp o lecție pentru viitor?

Dezvoltarea făuritorului noii is- torii a țării noastre — muncitorul- constructor — e extrem de sugestivă dacă o comparăm cu situația mun- citorului din fosta Rusie, pe care Gorki a dăruit-o cu atîta exacti- tate. De la faptele mărunte ale vremii de atunci, observate cu a-

răspuns imediat; însemnările îl a- muzaseră și m-a rugat insistent să-l „aprovizionez“ cu fapte simi- lare care i-ar putea fi de folos pentru o lucrare ieșită din comun la care se gîndea.

Scrisoarea lui Gorki vorbea chiar despre proiectul publicării cărții „O zi în lume“ — acțiune remarcabilă născută la începutul deceniului al patrulea mulțumită neobositei lui inițiative. Sint convins că gîndin- du-se la „O zi în lume“, Gorki a prevăzut interesul pe care-l va stîrni această carte și într-un vi- tor mai îndepărtat, nu numai în- semnătatea ei imediată.

Simțul viu al istoriei nu l-a pără- sîrit nici un moment. El cunoștea

In cursul septenaliului, puterea eco- nomică a Uniunii Sovietice va crește în proporții uriașe. Pînă în 1965 fon- durile de bază ale economiei naționale a U.R.S.S. se vor dubla. Aceasta în- seamnă că într-un rîstimp de 7 ani se vor realiza tot atîtea bunuri cîte s-au realizat de cînd există Rusia și în cei 42 de ani de putere sovietică.

În cadrul acestei munci gigantice a poporului sovietic, o importanță pri- mordială este acordată mecanizării complexe și automatizării producției — principal mijloc de sporire a produc- tivității muncii, de reducere a prețu- lui de cost și de îmbunătățire a cali- tății producției.

Vorbînd despre mecanizarea com- plexă și automatizare avem în vedere toate verigile principale ale produc- ției: în primul rînd tehnologia pro- priu-zisă, în al doilea rînd munca de încărcare-descărcare, de transport și alte munci auxiliare, iar în al treilea rînd conducerea producției.

În momentul de față, procesele de bază ale producției, tehnologia pro- priu-zisă, sînt aproape în întregime mecanizate. Muncile auxiliare, însă, sînt executate în mare măsură ma- nual. Tocmai de aceea a fost tra- tă sarcina mecanizării în primul rînd a acestor munci.

Actualul nivel al multor ramuri ale economiei naționale este de neconcep- tut fără automatizare mai ales acolo unde este folosit utilaj complex sau unde condițiile de producție pot avea o influență dăunătoare asupra orga- nismului omului.

Comitetul de stat pentru automatiz- are și construcția de mașini de pe lîngă Consiliul de Miniștri al

Calea spre automatizarea producției

de P. BORODIN

Vicepreședinte al Comitetului de stat pentru au- tomatizare și construcția de mașini de pe lîngă Consiliul de Miniștri al U.R.S.S.

U.R.S.S., a elaborat în colaborare cu consiliile economiei naționale propu- neri cu privire la organizarea în toate ramurile economiei naționale a 81 de întreprinderi experimentale- model. Experiența acestor întreprin- deri va putea fi extinsă ulterior în 4.800 de uzine și fabrici cu profi- l apropiat.

Realizarea pe scară largă a meca- nizării complexe și automatizării îm- pune totodată sporirea considerabilă a producției de utilaj de mare randa- ment. Conform unor calcule prelimi- nare, numai în ramura construcției de mașini va fi nevoie pentru orga- nizarea a 25 de întreprinderi experi- mentale-model, de 14.500 unități de utilaj pentru prelucrarea metalului și de 660 de linii automate.

În prezent în U.R.S.S. se fabrică 125.000 de tipuri diferite de mașini, aparate și piese necesare construcției de mașini. Calculele arată că există posibilitatea reducerii raționale a ti- purilor de produse în fabricație. Pen- tru aceasta este necesar să se creeze în fiecare ramură de producție o no- menclatură motivată a mașinilor și aparatelor necesare. Se știe că cons- trucția de mașini agricole este una

din ramurile cu cea mai bogată no- menclatură, deoarece pentru reali- zarea mecanizării complexe a agricul- turii sînt necesare peste 700 de ma- șini cu destinații diferite.

Institutul de cercetări științifice în domeniul tehnologiei construcției de tractoare și mașini agricole își îndreaptă eforturile în vederea creării de procese tehnologice tip și de uti- laj care să poată fi reprofilat rapid. Se prevede de asemenea crearea de linii automate care să poată fi repro- filate repede — alcătuite din mașini cu program și la care încărcarea și descărcarea pieselor se va face auto- mat. Aceste linii automate permit o sporire considerabilă a productivi- tății muncii. Astfel, prelucrarea blo- cului de la motorul de tracior pe ma- șini-unelte universale cerea mai înain- te peste trei ore de muncă, în timp ce linia automată execută această ope- rațiune în numai 3,5 minute, adică a- proape de 60 de ori mai repede.

Trecerea de la mașini, care execută anumite operațiuni la linii automate este una din condițiile cele mai im- portante ale progresului tehnic în U.R.S.S. În momentul de față sînt mult răspîndite mașinile cu acțiune

întreruptă, care nu pot fi pr- lîngă sculele și mașinile cu operațiuni continue. Aceste mașini duc la fo- lor mai puține pro- duse de durată și de preluc- rare.

E o însușire caracteristică a mașinilor automate să fie apreciate la prima sarea piese- la uzina în care se fabrică și din ag- așezate pe linii automate, întrerupte, date de u- ce preșele de 18 ori mai mici decât cele obișnuite, din mater- ial.

În U.R.S.S. sînt cîteva linii automate complete și distanță ră, tehnic năzuim.

CE ESTE ȘAHUL?

de MIHAIL TALL
campion mondial

Trebuie să mărturisesc că n-am mai scris articole de acest fel. Aș dori să răspund la o întrebare foarte simplă: ce este șahul? Aș vrea să încerc să explic în ce rezidă marea forță de atracție a acestui joc.

O seamă de cunosători îi impart pe șahiști în „pozitivi” și „negativi” — adică jucători combinativi și poziționali. De ce s-o ascund, și eu cind vorbesc despre vreun coleg folosesc de multe ori fraza: „Da, e un jucător de combinații” — sau: „E un excelent jucător pozițional” — cu toate că, la drept vorbind, nu prea știu care-i înțelesul exact al acestor termeni.

Căci cum e posibil să existe un jucător bun care să nu știe să folosească un punct slab din poziția adversarului și în același timp să facă combinații ingenioase? Istoria șahului nu cunoaște astfel de exemple.

Dacă ținem seama, însă, că există șahiști care preferă rezolvarea pozițională a problemei și alții care o preferă pe cea tactică — un al treilea stil nu există — atunci totul e foarte limpede. La un pol stau „strategii”, la celălalt „maștrii combinațiilor”. Trecind obligatoriu prin „purgatoriu” șahistul nimereste fie în rai, fie în iad. Să admitem că „raiul” șahist ar fi rezervat așa numiților „șahiști poziționali”. În acest rai ar nimeri Botvinnik, Smislov, Petrosian, Gligoric. Iar în „iad” s-ar perpeși Korcinoi, Gheller, Spasski. Și tot acolo s-ar găsi un locșor și pentru mine.

— Dați-mi voie!... s-ar putea revolta un amator de șah. Vă pot dovedi oricind prin ce se deosebesc partidele lui Botvinnik de partidele lui Smislov, deși amândoi joacă în același stil „pozițional”.

Și ar avea perfectă dreptate!

Fiecare jucător mare își are pozițiile lui favorite pe care le joacă foarte bine. Botvinnik de pildă, folosește strălucit forța pionului central izolat (vezi partidele Botvinnik-Batuev, Leningrad, 1931 și Botvinnik-Vidmar, Nottingham, 1936) Smislov tratează cu virtuozitate pozițiile simple. Mutările lui par extrem de firești, parcă s-ar impune singure. Și totuși ele ascund o forță diabolică. Am încercat-o pe pielea mea în prima partidă din turneul candidaților. Finalul, care promitea o remiză sigură, a încetat să-mi mai placă după câteva mutări „simple”. Mi-am dat curînd seama de primejdie, dar n-am mai putut-oocoli.

Și Botvinnik și Smis'ov sint, fără discuție, șahiști multilaterali, dar fiecare are o manieră de joc proprie, unică și a-i socoti jucători cu același stil este, după părerea mea puțin jignitor.

Să vedem cum stau lucrurile și cu „furtunoșii”. De obicei cei mai tipici reprezentanți ai stilului combinativ sint socotiți Korcinoi și Tal. Să mă ierte Viktor Korcinoi, dar eu aș evita 75 la sută din pozițiile lui. El, însă, le joacă cu o satisfacție teribilă și... ciștișă. Pe de altă parte, am impresia că nici lui nu-i prea merg la inimă anumite poziții care survin în partidele mele. Ceea ce ne apropie este — așa cum s-a arătat în diverse articole — plăcerea de-a juca „pe marginea prăpastiei”. Pentru amatorii de senzații tari, „modul” în care stau în echilibru acrobații nu are nici o însemnătate. Căci nu-i interesează decît rezultatul final: dacă echilibrul se va prăbuși sau nu? (În adîncul sufletului nădăjduiesc, totuși, că se va prăbuși...) Dar pentru cei

al lui Petrosian, artistic ca al lui Keres, indescifrabil ca al lui Korcinoi — fiecare este propriu, caracteristic. De aceea, fiecare turneu sovietic trezește interes nu numai prin latura sportivă, ci și prin conținutul partidelor în care se ciocnesc gusturi diferite, maniere diferite, dar care aparțin aceleiași școlii șahiste naționale.

Dar ce este șahul?

Cineva m-a întrebat odată:

— Vă rog să-mi spuneți ce-i șahul: știință sau artă?

Întrebarea m-a făcut să-mi amintesc de o anecdotă veche. Un preot a fost întrebat: „Ce vă place mai mult: vinul sau țuica?”. „Și berea” — a răspuns popa. Dacă ar fi să traduc anecdota în limbaj șahist, aș răspunde așa: „Și sport

PATRU TEME PATRU OPINII

care prețuiesc cu adevărat șahul, nu-i tot una ce se petrece pe marginea prăpastiei...

Fără discuție, fiecare manieră de joc are partizanii ei, dar asta nu înseamnă că toți au același stil.

Un șahist care s-ar apuca să joace la Botvinnik sau la Petrosian ar fi dinainte condamnat nu numai la un insucces sportiv, ci și la o lipsă de inițiativă creatoare, lucru care mi se pare mult mai grav.

După părerea mea, șahul modern atrage milioane de admiratori tocmai prin faptul că fiecare maestru își are „scrisul” lui. Larg și hotărît ca al lui Smislov, caligrafic ca

și odihnă”. Totul depinde de dispoziția cu care te așezi la masa de șah.

Dacă în pauza de prînz muncitorii joacă o partidă ușoară de șah la colțul roșu este vorba, fără îndoială, de o odihnă foarte plăcută și folositoare. Cînd morele maestru Averbach analizează minuțios nenumărate variante ale finalului „damă contra pion” pentru a stabili în ce cazuri se ajunge la remiză și în ce cazuri se poate dobîndi victoria, atunci șahul este, fără îndoială, știință. Iar cînd participanții la un turneu joacă pe o scenă frumos împodobită și partidele sint urmărite cu atenție de mii de spectatori care umplu pînă la refuz sala, cînd fiecare combinație frumoasă stîrnește admirația zgomotoasă a celor prezenți — atunci șahul este artă, o artă foarte originală dar care seamănă totuși și cu teatrul — fiindcă pe tabla de șah răsună deseori „dialoguri” foarte aprinse; și cu muzica — chiar și numai pentru faptul că cuvîntul „armonie” este des folosit în comentariile șahiste; și cu pictura, fiindcă pentru un iubitor de pictură figurile pot fi nu numai albe și negre.

Și totuși, trăsătura principală care apropie șahul de artă este mai cu seamă sentimentul tulburător al săvîrșirii unui act de creație, care pune stăpînire atît pe jucători cît și pe spectatori.

De altfel astoa sint păreri mele, subiective. Știu că fiecare îndrăgește șahul pentru altceva: unii pentru că îl socotesc sport, alții pentru că îl socotesc o luptă, alții fiindcă vîd în el o artă sau o știință.

De aceea, în incheiere aș vrea să recomand ca fiecare să iubească șahul în felul lui.

Gorki.

Prilor savanți

nu poate fi rezolvată utilizînd manuale sau chiar cele mai noi articole din revistele științifice, scrise de oameni care nu se ocupă cu activitatea de cercetare științifică. „Mintea tinerilor nu este un recipient ce trebuie umplut, ci o făclie ce trebuie aprinsă”.

Din cele arătate mai sus decurge deci necesitatea de a stimula pe toate căile cercetările științifice în institutele de învățămînt superior. Concluzia nu-i foarte nouă, căci despre asta se vorbește mult și în ultimul timp s-au și realizat multe, deși situația nu este totuși strălucită. Principala cauză trebuie căutată în împrejurarea că profesorii din învățămîntul superior sint atît de aglomerati de munca didactică încît nu le mai rămîne timp și pentru cercetările științifice. Fac excepție doar profesorii cărora le mai rămîne puțin timp și pentru activitatea științifică, precum și o parte dintre lectorii care se ocupă cu îndrumarea studenților ce lucrează la proiectele de diplomă. Firește, entuziaștii își pot găsi și chiar își rezervă timp pentru știință în dauna somnului și odihnei, dar nu ne putem bizui pe asta.

Lupta împotriva cumulului nejustificat este foarte oportună și trebuie continuată. Dar orice lege înțeleaptă are și excepții bine întemeiate. Dar problema antrenării în munca de predare a disciplinelor de specialitate în institutele de învățămînt superior a oamenilor de știință, și nu numai a celor cu păr cărunt, care dețin diverse titluri și ranguri ei, în primul rînd, a acelor tineri care lucrează intens în institutele de cercetări științifice, trebuie considerată nu ca un „cumul fraudulos” ci ca un mare bine. Un bine pentru instituția de învățămînt superior, dat fiind că numai oamenii care făuresc știința pot îndruma corect tinerii ce pășesc pe făgașul științei. Un bine și pentru institutele de cercetări științifice, deoarece numai legătura concretă dintre cercetările pe care le efectuează și institutele de învățămînt superior poate asigura o bună selecție a schimbului științific de miine și rezerve capabile pentru institutele de cercetări științifice.

M-am ocupat pînă aici de științele fizico-matematice și ramurile învecinate. Dar problema pregătirii cadrelor este foarte actuală și pentru alte ramuri ale științei, mai ales pentru biologie despre care scrie cu atîta convingere A. Agranovski

Se știe ce dezvoltare vertiginoasă cunoaște biologia în secolul nostru. Succesele ei vor duce, fără îndoială, la rezultate practice de mare importanță pentru economia națională. Iată de ce îmbunătățirea procesului de predare a biologiei capătă azi o importanță atît de mare. Toți cei care se interesează de această chestiune știu că numărul bioloșilor cu calificare, capabili să predea această disciplină la nivelul științei moderne, este neîndestulător față de necesități.

Ce-i de făcut? După părerea mea există o singură soluție: la predarea biologiei să fie antrenați cu curaj tinerii specialiști. Firește, în acest caz greșelile sint inerente dar nutrim convingerea că ele vor fi repede biruite. Convingerea aceasta nu decurge dintr-un optimism gratuit, ci se bazează pe experiența unui trecut apropiat. Cînd, la sfîrșitul războiului, s-a ivit nevoia efectuării într-un timp foarte scurt a unor lucrări științifice și tehnice în domeniul nucleului atomic, specialiștii în această ramură erau foarte puțini. La soluționarea problemei au fost antrenați mulți cercetători tineri, iar rezultatul a fost că dintre ei s-au ridicat foarte curînd savanți eminenti care au ocupat îndată poziții înaintate în sectoarele cele mai importante.

După părerea mea nevoia dezvoltării științelor biologice în țara noastră este astăzi atît de imperioasă încît trebuie folosite și în acest caz aceleași metode, pe deplin posibile, reale și verificate deja în condițiile noastre.

Viitori savanți?

O DISPUTĂ ȘTIINȚIFICĂ

Cine va conduce navele cosmice?

În cercurile de specialitate din Uniunea Sovietică se poartă discuții pasionante pe tema: Cine va conduce navele cosmice: omul sau mașinile?

Mulți oameni de știință sînt de părere că primele astronave care vor pleca spre alte planete vor fi conduse de aparate automate, adevărați roboți electronici. Dar nu toți sînt de acord cu acest punct de vedere.

Astfel, acum citiva timp, a apărut un articol extrem de interesant, semnat de cunoscutul om de știință și scriitor Ivan Efremov, autorul popularului roman științifico-fantastic „Nebuloasa din Andromeda”. „Nici un robot nu poate înlocui omul în asaltul Cosmosului — scrie Efremov. Numai omul va putea dobîndi într-un timp scurt experiența necesară dirijării forțelor din spațiul cosmic și se va putea adapta la condițiile necunoscute din alte planete. Primii Columbi ai spațiilor interplanetare vor trebui să aibă o rezistență neobișnuită, o excelentă pregătire fizică, capacitatea de a lua hotărîri cu iuțea fulgerului. Numai un om care își dă seama de toată răspunderea și de toate primejdiile pe care le implică realizarea unor sarcini grandioase în ce privește amploarea și greutatea — scrie în concluzie eminentul om de știință — va avea șanse de a figura printre puținii aleși care vor conduce primele nave spre alte lumi”.

Pe de altă parte, însă, savantul Boris Danilin a arătat că omul reacționează mult prea încet la orice modificare bruscă a situației și de aceea el nu ar putea, de pildă, schimba direcția de zbor a rachetei într-un interval de timp foarte scurt, spre a evita o catastrofă. Roboții electronici pot controla cu precizie direcția de zbor a navelor cosmice, orientîndu-se după aștrii nemșcați, pot regla viteza de zbor și pot opri sau pune în funcțiune motoarele în răstimpul cerut de orice împrejurare. Aparatură specială vor transmite în permanentă informații cu privire la viteza și direcția de zbor sau în legătură cu eventualele obstacole din calea navei. Aceste date vor ajunge în blocul de calcul unde, cu o viteză fulgerătoare, se va face comparația cu programul-comandă primit la plecare. Creierul electronic va rezolva în timpul zborului numeroase ecuații, alegînd din sute de variante pe cea mai potrivită.

Dealtfel, este neîndoielnic că nu vom putea prevedea de pe Pămînt toate obstacolele posibile. În aceste cazuri ar fi nevoie de un robot care să dea dovadă de inițiativă și care să posede o adevărată... experiență proprie. Este însă posibilă o asemenea mașină care să acționeze oarecum conștient?

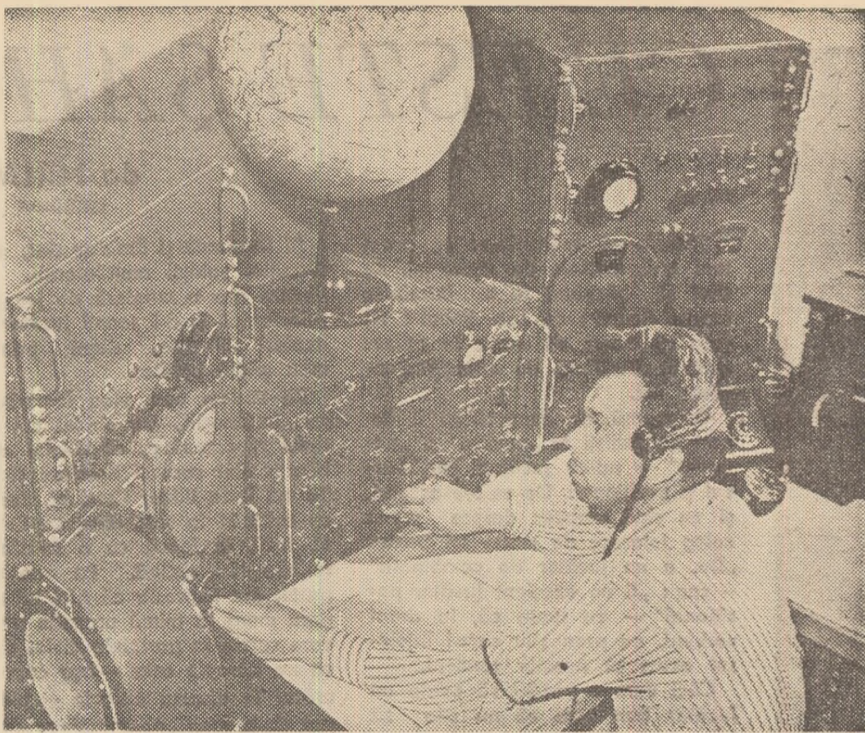
Se pare că da!

De la animal la... mașină

În momentul de față dezvoltarea ciberneticii depinde nu numai de matematicieni și ingineri, ci și de fiziologi. Acum, pe lângă institutele mari de cercetări cibernetice s-au organizat laboratoare de biologie pentru studiul sistemului nervos și al comportării animalelor cu diverse prilejuri. Rezultatele nu s-au lăsat prea mult așteptate.

Evgheni Arin, șeful sectorului ciberneticii al Universității de stat din Riga, a făcut de curînd una din cele mai importante descoperiri din istoria ciberneticii. Împreună cu colectivul său, el a demonstrat că mașina electronică de calculat poate fi în așa fel adaptată încît să dobîndească unele „aptitudini creatoare”! Despre ce este vorba?

Se știe că dacă o mașină electronică traduce cărți sau pilotează un avion, joacă șah sau rezolvă ecuații matematice, ea nu face decît să acționeze după o comandă-program indicată în preala-

Nu mai e departe ziua cînd radiotelegrafiștii vor recepționa semnalele primului cosmonaut...

bil de om. Mașina trebuie să efectueze, de pildă, mai întîi adunarea apoi să extragă radicalul, să facă o împărțire etc. pînă ce obține rezultatul definitiv. Este drept că mașina execută incomparabil mai repede decît omul toate calculele matematice. Acesta este marea ei avantaj. Nu s-ar putea însă, oare ca mașina să-și determine singură și calea spre rezolvarea unor probleme?

Această latură a ciberneticii, extrem de dificilă, a fost abordată în multe țări, dar pînă în ultimul timp rezultatele n-au fost satisfăcătoare. Există totuși temeiuri să se presupună că mașina electronică poate fi în așa fel adaptată încît să posede unele „aptitudini creatoare”.

O experiență edificatoare

Tinărul savant sovietic amintit mai sus a declarat recent:

„Activitatea cerebrală a omului este extrem de complexă, dar și în această activitate există legi simple și importante. Ele pot fi sesizate urmărind, de exemplu, activitatea cerebrală a animalelor. Iată de ce atenția mea a fost atrasă de o experiență interesantă, pe care fiziologii au efectuat-o cu maimuțe superioare.

Savanții au recurs la o portocală, fructul preferat al maimuțelor. Ei au înconjurat o portocală cu un briu de foc și au învățat apoi o maimuță să stingă focul cu apă, pentru a ajunge la fructul mult dorit. Maimuța lua apă cu gălețica dintr-un butoi. Ulterior, această experiență a fost mutată pe o plută, într-un bazin mare cu apă. Într-un colț al plutei a fost așezat butoiul cu apă, iar în alt colț portocala înconjurată de foc. Ca să stingă focul și să ia portocala, maimuța trebuia să facă de nenumărate ori un drum lung pînă la butoiș, deși de jur împrejur era apă suficientă. Cu toate acestea, mult timp, maimuța lua apă numai din butoiș. Nefericirea ei consta în faptul că nu cunoștea toată sfera noțiunii „apă”. Dar odată, întimplător, agîtînd gălețica la suprafața bazinului, a umplut-o cu apă. Pentru maimuță, această întîmplare a însemnat o descoperire extraordinară. Acum, putea să stingă focul cu apă din bazin, renunțînd să mai bată drumul pînă la butoiș. Învățase singură un nou procedeu”.

Plecînd de la analiza acestei experiențe, Evgheni Arin și colegii săi au dovedit că mașina electronică de calculat poate fi adaptată în așa fel încît să dobîndească un minim de aptitudini creatoare. Ei au obligat o mașină electronică de calculat să rezolve o serie de ecuații, fără a-i indica, însă, operațiunile respective, adică obișnuitul program. În dispozitivul de memorare al mașinii au fost introduse, în schimb, noțiuni privind un număr de reguli elementare de algebră. După 40 de minute, încercînd mii de variante greșite, mașina a reușit totuși să rezolve ecuația cea mai simplă; ea a „înțeles” parcă principiul de rezolvare a ecuațiilor algebrice.

Apoi, primînd spre rezolvare alte probleme mai dificile, mașina, pe baza „propriei ei experiențe”, a început să simplifice problemele mai complexe, să le aducă la principiile elementare cunoscute de ea și să le rezolve. Cu alte cuvinte, în locul miilor de încercări de la început, mașina a trecut la rezolvări directe, deoarece dobîndise „singură” cunoștințele necesare.

În felul acesta, mașina electronică a început să învețe. E adevărat, mașina are deocamdată numai cunoștințe medii de matematică, dar să nu uităm că aceasta este primul pas. Specialiștii sînt convinși că din aceste lucrări și din strînsa colaborare dintre fiziologie și cibernetică se va dezvolta o nouă ramură științifică, cu mari perspective. Vor apare calculatoare memonice pentru dirijarea automată și pentru reglarea diverselor procese industriale, care nu numai că vor efectua calculele în conformitate cu programul stabilit, dar vor fi capabile să și tragă singure concluziile logice necesare desfășurării ulterioare a procesului industrial, comparînd în fiecare clipă rezultatele obținute din calcule cu datele reale controlate.

Iată de ce discuția în jurul problemei cine să conducă viitoarea astronavă: omul sau mașina, este pe cît de importantă pe atît de actuală. Cine va învinge? Este greu de precizat, dar neîndoielnic că în ultimă instanță, chiar dacă se va încredința conducerea navei cosmice unor mașini, tot omul va fi învingător, pentru că el va fi creatorul acestora.

ing. Ion Suceveanu

Tutunul și cancerul

Poate fumatul excesiv să favorizeze în anumite condiții apariția cancerului pulmonar? La această întrebare au încercat să răspundă mulți oameni de știință. Se pare că pînă la urmă rezultatele cercetărilor sînt concludente.

Experiențele savanților sovietici au demonstrat că în tutun există substanțe care sînt capabile să provoace apariția tumorilor canceroase. Studiile pe animale (iepuri, ciini, șoareci) au arătat că tumora canceroasă pe ureche, spate, stomac etc. poate fi produsă prin folosirea „gudronului de tutun”.

Sînt, de asemenea, celebre experiențele unice în felul lor, efectuate de oncologii sovietici A. D. Timofeevski și I. T. Șevcenko, care s-au preocupat de studiul substanțelor cancerigene din plămîni omului. Cercetătorii au preparat din plămîni fumătorilor decedați „extracte” de țesut pulmonar și ungeau cu ele urechile iepurilor. Spre sfîrșitul lunii a 6-a, pe locul de contact dintre extract și ureche, au apărut cancere „în serie” la majoritatea animalelor. Aceste studii au arătat că, la fumători, substan-

țele cancerigene se acumulează în porțiunile pulmonare imbibate cu praf, carbon etc.

Savanții sovietici au efectuat și experiențe cu privire la studiul acțiunii fumului de tutun propriu zis. Astfel, Jebrovski a „afumat” timp de 180 de zile iepuri cu fum de tutun. Animalele au murit în timpul sau după afumare, iar la unele din ele s-a constatat apariția cancerului pulmonar. În experiențele lui Essenberg, șoarecii inspirau fum de țigări timp de 1 an. Din 23 de animale, 21 au căpătat o tumoră pulmonară.

Oncologul sovietic L. M. Sabad atribuie un rol hotărîtor în apariția cancerului existenței în tutunul ars a „benzopirenilui tabacic” ca fiind substanța cea mai cancerigenă. Acest savant consideră că 50 de țigări produc aceeași cantitate de benzopiren ca și cantitatea de benzopiren inhalată de om într-un oraș din Anglia. Se știe că în Anglia, mortalitatea prin cancer pulmonar este cea mai ridicată de pe glob. (În 1953 — 342 cazuri la 1.000.000 locuitori). Explicația ar fi următoarea: benzopirenil se găsește în mod

microscop

Masca împotriva gerului

Cercetătorii polari sovietici folosesc împotriva gerului masca de protecție „Z.M.M.-2” construită de inginerul V. A. Morev. Masca este confecționată din polistiren spongios și are un geam dublu, încălzit. Pentru încălzirea aerului inspirat și expirat masca are o baterie de acumulatori de argint și zinc, care asigură încălzirea geamului și a aerului timp de șase ore. Masca a fost folosită cu succes de exploratorii sovietici în Antarctica chiar și în ziua de 24 august a.c. cînd în stațiunea polară Vostok a fost înregistrată temperatura cea mai joasă cunoscută pînă azi pe glob — 88,3 grade.

Griu din epoca eolitică

Nu de mult, pe teritoriul Gruziei au fost găsite boabe de griu în straturi de pămînt din epoca eolitică. Ele nu se deosebesc prea mult de unele soiuri de griu cunoscute și azi în această republică. Colecția de forme primitive de griu prezintă un deosebit interes pentru practica agricolă deoarece aceste soiuri sînt ferite de multe boli, printre care și rugina.

Atomi marcați naturali

Geochimiștii sovietici au descoperit în apă izotopi naturali de hidrogen și oxigen care nu sînt radioactivi. La Tașkent, acești izotopi au fost folosiți pentru prima oară pentru soluționarea unor probleme de geologie. Observațiile au arătat că apa provenită din surse diferite nu conține aceeași cantitate de izotopi grei și ușori. În prezent există o metodă de studiere a circulației apelor subterane cu ajutorul atomilor marcați, dar aceasta necesită o aparatură complicată. Izotopii naturali simplifică mult metoda căci pot fi descoperiți după procedee mai simple, în speță prin determinarea cu precizie a greutateii specifice.

V. Tihonov într-o scenă din filmul „Micimantul Panin”, care va fi prezentat în curând pe ecranele noastre

La „Mosfilm” se turnează: „Cronica anilor inflăcârați”

Regizoarea Iulia Solnșeva s-a întors recent de la Kiev unde s-au turnat exteriorile filmului „Cronica anilor inflăcârați” și acum lucrează intens la „Mosfilm” pentru terminarea restului secvențelor. Care-i subiectul noului film sovietic? Iată câteva extrase din relatările cineastului O. Beliavski, care a asistat la o ședință de filmare și a stat de vorbă cu câțiva dintre realizatorii filmului.

Cine a citit originalul scenariu al marelui dramaturg și regizor Alexandr Dovjenko, această impresiune impresionantă „Cronica anilor inflăcârați” — scrie O. Beliavski — a înțeles că ea nu este atât de cronică a ultimului război cât, mai ales, o afirmare a ceea ce este frumos și înălțător în viață, un apel fierbinte la făurirea fericii. Pe primul plan nu se află războiul, ci oamenii, oameni care au trecut prin grele încercări, cu caracterele lor, cu minunatele lor calități.

Scenariul a fost scris în 1945. El cuprinde multe amintiri și însem-

lui Dovjenko, și aici sînt frecvente reflecțiile autorului asupra vieții, asupra oamenilor și destinului unei întregi generații, și aici se fac simțite viciciunea specifică stilului său, lirismul, romantismul.

Trecînd la realizarea acestui film, Iulia Solnșeva și ceilalți membri ai echipei ei, s-au angajat la o muncă extrem de anevoioasă. Proportțiile acțiunii, originalitatea stilului sodicitau o tratare deosebită, forme noi de exprimare cinematografică. Pentru „Poemul mării” se folosește ecranul lat. De data aceasta, cineastii au utilizat un procedeu absolut nou și anume filmarea pe o peliculă de format lat. Acest sistem întrunește atât caracteristici ale cinematocopului, cât și trăsături ale procedurii turnării filmelor pentru cinerama, folosindu-se însă un singur aparat de filmat și o peliculă cu o lățime dublă față de cea obișnuită (70 mm.) „Cronica anilor inflăcârați” este un film în culori. Tonurile sînt integrate organic acțiunii, ca și muzica, scrisă de compozitorul G. Popov.

Principalul personaj al filmului este ostașul rus Orliuk, care a străbătut toate drumurile războiului și a îndurat tot calvarul acestuia, păstrînd însă neștirbită dragostea de viață. Interpretul lui Orliuk, N. Vinogradovski, e un student foarte dotat de la facultatea de regie a Institutului unional de cinematografie. Dificilul rol al generalului Glazunov sub a cărui aparență aspră, rigidă, se ascunde o mare dragoste de oameni, a fost atribuit actorului Boris Andreev. Un alt interesant personaj al filmului este bătrînul învățător Riasnii, care nu se teme să arunce în fața cotoptorilor hitleriști toată ura și tot disprețul său și care moare ca un erou în fața elevilor. Riasnii este întruchipat de Serghei Lukianov. Protagonista „Cronicii” S. Jgun, a absolvit recent o școală de teatru.

REFLECTOR

Sub titlul „Arta cinematografică în România frățească”, ziarul „Krasnaia Zvezda” a publicat recent un articol despre cinematografia noastră semnat de M. Beleavski. Articolul prezintă câteva din realizările studiourilor românești, printre care filmele artistice „Valurile Dunării”, „Băleții noștri”, „Secretul cifrului”, „Telegrame”.

Inspirata dramă-feeerie a Leslei Ukrainka — „Cîntecul pădurii” este transpusă pentru ecran în studiourile „Dovjenko” din Kiev, de către regizorul Viktor Ivcenko. Interpretii principali: Raisa Nedășkovskaia, absolventă a unei școli medii și Vladimir Sidorciuk, student al Institutului de teatru din Kiev.

În cadrul studiourilor „Mosfilm” a fost creată o secție specială, căreia i se vor încredința filmele pentru tineret. Secția este condusă de regizorul Alexandr Piușko, care i-a și inaugurat activitatea cu adaptarea cinematografică a nuvelei lui A. Grin „Flamuri purpurii”, un film în culori pentru cinemascop.

Noul film lituanian pentru ecran lat, „Cîntecul tinereții” ilustrează o tradițională sărbătoare populară — sărbătoarea cîntecului și dansului. Filmul este interpretat de sute de artiști amatori din această republică sovietică, unde, după o recentă statistică, din 13 locuitori unul activează într-o formație artistică.

Zilele acestea, la Casa cinematografică din Moscova a fost prezentat în avantpremieră filmul „Poveste din nord”, noua producție a „Mosfilmului”. La vizionare a asistat și scriitorul Konstantin Paustovski, a cărui povestire cu același titlu a inspirat filmul.

În cadrul discuției organizate după vizionare, autorul și-a exprimat mulțumirea pentru sensibilă înțelegere a atmosferei și personajelor povestirii, pe care au dovedit-o creatorii filmului.

★ FILMUL ★

Din nou „Othello”

După filmul lui Serghei Iutkevici în care zbuciumatul eroul shakespearian a fost magistral interpretat de Serghei Bondarciuk, reluarea pe ecran a lui „Othello” ar putea să pară oarecum temerară. Cu toate acestea, la apelul studiourilor „Grazia-film” din Tbilisi, celebrul dansator Vahtang Ciabukiani a luat asupra-și dificila misiune de a regiza un nou film în care interpretează și rolul lui preferat. Noul „Othello” nu este un film-spectacol după baletul în care Ciabukiani reputează de câțiva ani un mare succes. Evident, tragedia shakespeariană este acum redată prin intermediul dansului. Dar, după cum relatează însuși Ciabukiani, în cuprinsul unei discuții cu un ziarist sovietic, transpunerea cinematografică a adus importante modificări baletului.

„Dintr-un început am optat pentru un film de sine stătător, și nu pentru un film-spectacol — a arătat marelui dansator gruzin. Drept care, ținînd seama de condițiile specifice pe care le oferă cinematografia, trebuia să facem schimbări, pe alocuri esențiale în baletul nostru. Am început deci cu scenariul. Reluînd textul shakespearian, am introdus o serie de scene pe care obiectivul cinematografic le poate pune mai bine în valoare și am eliminat altele. Apoi, a trebuit să refacem multe episoade, spre a le transforma în secvențe cinematografice. Am operat prefaceri serioase în decor, folosind exteriorile naturale cele mai adecvate, căci am ținut foarte mult ca filmul nostru să respire puternic atmosfera piesei lui Shakespeare. Muzica va ocupa un loc foarte important în acest film, ca și vocea unui comentator, care va însoți întreaga desfășurare a acțiunii. După discuții îndelungate, colectivul nostru a hotărît ca textul acesta să fie scris în versuri albe, mai potrivite cu atmosfera și stilul unui film-balet”.

Creații și proiecte ale cineaștilor uzbeki

În ultimul timp, la studioul din Tașkent au venit să lucreze mulți tineri care au absolvit cursurile speciale sau Institutul unional de cinematografie din Moscova. Printre ei se numără și Suhrat Abbasov și Damir Salimov, cărora li s-a încredințat regia a două noi producții ale „Uzbek-filmului”: „Filon prețios” și comedia „Tot cartierul vorbește despre asta”.

Îndrăzneala și elanul sînt două din trăsăturile cele mai evidente ale muncii lui Damir Salimov, care, împreună cu colegul său E. Șerstobitov, ecranizează „Filonul prețios”. Este un film despre tineretul muncitor uzbek. Acțiunea e plasată în orașelul minier Angren, unde se construiește o nouă mină. Căutările innoitoare ale celor doi regizori se fac simțite îndeosebi în maniera originală de a prezenta trăsăturile personajelor, caracterele acestora, și, în primul rînd, în zugrăvirea eroului principal, Djura (actorul T. Tadjiev).

Comedia „Tot cartierul vorbește despre asta” pe care o regizează Suhrat Abbasov prilejuește o amplă prezentare a or-

R. Rizmuhamedova, o tînără stea a cinematografiei uzbeki din Tașkent, cu uzinele și șantierul lui, cu străzile-i largi și nenumăratele-i grădini și parcuri. Filmul are șase eroine,

nări din anii de front ai scriitorului. Cîteva din povestirile scrise de Dovjenko în această perioadă — „Mama”, „Renegatul”, „Dincolo de sirma ghimpată” cuprindeau și ele elemente ale viitorului scenariu. „Cronica anilor inflăcârați” este o mare frescă epico-filozofică, un cadru larg în limitele căruia se desfășoară viața poporului în anii vitregi ai războiului. Ca și în alte creații ale

„Dragostea lui Alioșka”

Cine a văzut filmul „Casa părintească” a reținut, desigur poezia, lirismul care caracterizează stilul dramaturgului Budemir Metalnikov. Această caracteristică e dominantă și în noul său scenariu, după care se realizează la „Mosfilm” — „Dragostea lui Alioșka”. Alioșka e un băiat timid, stîngaci. A absolvit școala medie și lucrează într-un colectiv de prospecțiuni. Colegii săi îl iau adesea în rîs pentru gesturile lui și pentru aerul de „domnișoară”. De la o vreme, la motivele obișnuite de rîs se adaugă încă unul: Alioșka s-a îndrăgostit și are o mustră și mai plouată, căci aleasa inimii lui, Zinocika nu-l ia de fel în seamă. Zina cea zvăpăiată și ușuratică e curtată de mulți flăcăi și nu vrea să-și piardă vremea cu „puștiul” de Alioșka, cel care cu o exactitate de ceasornic își face în fiecare seară apariția la pasajul de nivel pentru a o întîlni, pentru a i se uita pierdută în ochi, roșind ca o fată.

Cu toate astea, dragostea lui curată o cucerește pe nesimțite. Zino-

cika nu se mai gîndește numai la toalete și distracții, încetul cu încetul începe să reflecteze cu tot mai multă seriozitate la viață, la obiceiurile și comportarea ei.

Dragostea lui Alioșka, statornicia, puritatea lui sufletească au o influență pozitivă și asupra colegilor lui. Cu timpul aceștia încep să-l respecte, nimeni nu mai are curajul să rîdă de el. Serghei, sondașul, își dă seama de absurditatea aventurilor sale amoroase, și la fel cu prietenul lui, Arkadii, îl invidiază pe Alioșka, dorindu-și o iubire tot atât de puternică. Și în viața muncitorului Iliia și a soției lui dragostea lui Alioșka aduce o adiere proaspătă.

Filmul „Dragostea lui Alioșka” este lucrarea de diplomă a doi tineri regizori, absolvenți ai Institutului unional de cinematografie, G. Sciukin și S. Tumanov. O mare parte a episoadelor au și fost filmate în apropierea orașului Feodosia, iar în momentul de față se turnează la „Mosfilm” scenele de interior.

Un interesant film științific

O recentă producție a studioului științific din Leningrad este consacrată noii metode de prelucrare a metalelor inițiată de profesorul A. Stepanov. Filmul se numește „Un atelier al viitorului” și înfățișează un atelier din care au fost eliminate toate procesele de prelucrare a metalelor (strunjire, frezare, etc.), acestea fiind turnate direct în forme speciale, montate într-un sistem frigorific. Întreg procesul este automatizat. După cum declară A. Stepanov, atelierul prezentat în film prin machete și filme mari combinate, va deveni o realitate într-un viitor destul de apropiat.

I a ș i

Casa prieteniei romîno-sovietice din Iași a reușit în ultima perioadă să ofere un bogat program de manifestări culturale.

Astfel, s-au ținut conferințele: „Realizări sovietice în domeniul aviației”, „Tehnica comunismului”, „O realizare excepțională a astronauticii: revenirea pe Pământ a navei cosmice lansate de oamenii de știință sovietici”, „Viața și activitatea lui K. E. Tjolkovski” etc. În domeniul științelor medicale s-au ținut conferințele: „Contribuția unităților de producție alimentară din U.R.S.S. în prevenirea toxinfecțiilor alimentare”, „Contribuția sovietică în diagnosticul și tratamentul reumatismului”, „Contribuția sovietică în diagnosticul și tratamentul hepatitei epidemice”, „Cancerul cutanat — profilaxie și tratament” etc. În domeniul economiei au fost ținute conferințele: „Ajutorul U.R.S.S. acordat țării noastre în realizarea planului de șase ani”, „Siberia în anul II al septenaliului”, „Ajutorul Uniunii Sovietice acordat popoarelor din colonii și țărilor slab dezvoltate pentru eliberarea lor de sub jugul imperialist” și altele.

Serile literare organizate la Casa prieteniei s-au bucurat de asemenea de aprecierea publicului. Astfel a fost remarcată seara literară intitulată „Poezii ieșene cîntă Eliberarea”, la care și-au dat concursul poezii George Lesnea, Horia Zilieru, Andy Andrieș și alții.

Prof. univ. Gh. Gheorghiev decanul Facultății de fizico-matematică a Universității ieșene a făcut o expunere cu titlul „Impresii de călătorie din U.R.S.S.”.

L. Beneș
corespondent

G a l a ț i

La șantierul naval din Galați s-a deschis un curs de studiere a limbii ruse la care iau parte 28 de ingineri, tehnicieni și proiectanți al șantierului, în vederea perfecționării lor profesionale și a introducerii pe scară tot mai largă a tehnicii noi în producție.

Prima lecție a fost predată de tovarășul inginer Colea. Această lecție a fost ținută pe baza materialului din revista de specialitate „Construcția de vase” la care sînt abonați cursanții.

Despre ajutorul pe care publicațiile sovietice l-au dat constructorilor de nave de la Galați a vorbit tov. inginer Ghinsburg L., șeful serviciului Proiectări și, în același timp, responsabilul acestui curs.

M. Negreanu
corespondent

In spiritul vremii

(urmare din pag. 1-a)

toată complexitatea problemei, Adunarea Generală a O.N.U. trebuie să găsească mijloacele potrivite pentru a realiza dezarmarea generală și totală, în condițiile unui strict control internațional, corespunzător scopului propus.

Oamenii muncii din țara noastră urmăresc cu deosebită atenție și sperință întru totul pozitivă delegații noastre la sesiunea Adunării Generale a O.N.U., poziție afirmată încă o dată de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la sosirea sa la New York: „Conjugându-ne eforturile cu ale celorlalte state iubitoare de pace, al căror număr crește fără încetare în vremea noastră, atât de bogată în prefaceri, Republica Populară Română va face, din partea ei, tot ce-i stă în putință pentru a contribui la consolidarea păcii, pe care o dorim arzător toate popoarele planetei noastre”.

Poporul nostru dorește cu fermitate ca Organizația Națiunilor Unite să se dovedească în stare să rezolve problemele internaționale fundamentale ale epocii noastre în interesul tuturor popoarelor și al păcii universale.

11 pliante

În cadrul activității editoriale, Consiliul General A.R.L.U.S. a tipărit recent un număr de materiale documentare sub formă de pliante.

Patru pliante se referă

Hunedoara

La 18 octombrie a. c. Consiliul orașenesc A.R.L.U.S. Hunedoara a organizat o consfătuire cu tehnicienii și inginerii de la Combinatul siderurgic „Gh. Gheorghiu-Dej” din Hunedoara și de la I.C.S.H., care au studiat și au făcut practică în Uniunea Sovietică.

În cadrul consfătuirii au fost prezentate două referate privind felul cum au fost pregătite cadrele tehnice din aceste întreprinderi în institutele din Uniunea Sovietică și impresiile pe care le-au cules în cursul șederii în U.R.S.S. De asemenea au fost adoptate două scrisori de mulțumire adresate institutelor respective din U.R.S.S.

Consfătuirea, la care au participat peste 400 de muncitori, tehnicieni și ingineri s-a desfășurat într-o atmosferă sărbătorească și a fost urmată de un bogat program artistic, încheindu-se cu o reuniune tovarășească.

Poșta redacției

L. IUSTINA — Simeria: 1) În ultima vreme n-a apărut nici o informație despre activitatea cinematografică a lui A. Mihailov. 2) Interpretul lui Mircea Popa din „Băieții noștri” este Dorrel Iuster, student la Institutul de teatru. 3) Puteți să vă abonați la revista „Sovetski Ekran” prin Oficiul de difuzare a presei din localitatea dv.

VASILE I. BOGDAN — Botoșani: Nu vă putem satisface dorința. Revista noastră publică numai traduceri din poezia sovietică. Vă sfătuim să vă adresați unui cenacul literar.

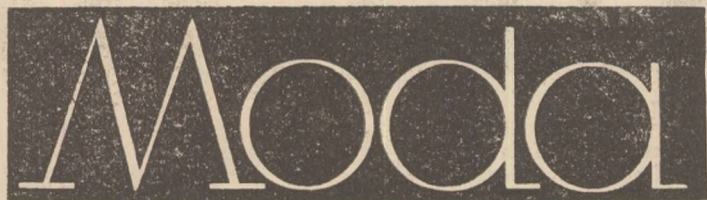
PETRU VARGA — Mediaș: După cum v-am promis, vă răspundem și la celelalte două întrebări: 1) Cîteva din titlurile ultimelor filme realizate de cineștii sovietici în colaborare cu studiourile din alte țări: „In ajun”, coproducție sovieto-bulgară, „Leon Garos își caută prietenul” (sovieto francez),

la felul cum oamenii muncii din U.R.S.S. au pornit să dea viață sarcinilor septenaliului. Pliantul intitulat „Electronica” oglindește activitatea oamenilor de știință sovietici în elaborarea diverselor tipuri de mașini, aparate și dispozitive electronice și aplicațiile lor în industrie; un alt pliant prezintă mișcarea brigăzilor comuniste care au luat naștere în focul luptei pentru îndeplinirea septenaliului; „Mai multă carne, mai mult lapte, mai mult unt!” este titlul unui pliant care reflectă eroismul cu care oamenii muncii din agricultură răspund sarcinilor trasate de P.C.U.S., iar pliantul intitulat „Un minut în Uniunea Sovietică”, subliniază sugestiv roadele creșterii productivității muncii în U.R.S.S.,

Cinci pliante — închinete omului sovietic — prezintă pe șefa de echipă Evdokia Kulemina, pe brigadierul Ivan Malașenko, pe minerul Nikolai Mamai, pe mulgătoarea Vera Ribacek și pe jesoatoarea Valentina Gaganova. În sfîrșit un pliant vorbește despre schimbările de expoziții dintre U.R.S.S. și alte țări, despre uriașele realizări ale oamenilor sovietici prezentate cu prilejul diverselor expoziții organizate dincolo de hotarele Uniunii Sovietice.

Fiecare accesoriu al îmbrăcăminții își are însemnătatea lui.

Pentru toamnă și iarnă

Ne plimbam pe aleile mărginite de chioșcurile multicolore ale Tîrgului de vară de la Lujniki, cînd, deodată, a ajuns pînă la noi vocea unei spicherițe, care anunța: „Pentru sezonul următor vă propunem acest plăcut costum de toamnă cu taiorul lung, ușor ajustat în față și evazat, cu justa scurtă. Guler de vizon albastru”.

Ne-am îndreptat grăbite în direcția de unde venea vocea, și am ajuns în fața estradei pe care se desfășura parada modei. Prezentarea modelelor se face de trei ori pe zi și atrage foarte multă lume. Erau acolo femei care probabil că nu s-au gîndit niciodată să meargă special la Casa de mode pentru a-și alege un model de rochie sau palton, ori pentru a asculta sfaturile spicheriței. Acum, lucrul acesta nu cere nici un efort. Cînd vii

la Tîrgul de vară, în timp ce-ți faci cumpărăturile, te poți opri cîteva minute în fața estradei. Estrada aceasta de la Lujniki ne-a amintit că a venit vremea să vorbim cititoarelor despre tendințele modei sovietice în noul sezon.

Moda sovietică este adaptată cerințelor, exigențelor populației; ea e mai constantă decît moda occidentală, nemăni-festînd niciodată schimbări brusce. Intinerirea modei se face ținînd seama de dorința firească de înnoire a fiecărui individ. Nu este deci vorba despre nou cu orice preț, de dragul noului.

Noul sezon aduce cîteva schimbări în detalii. Rochiile de stofă drepte și practice pe care le avem de anul trecut, rămîn moderne, dar se poartă cu un cordon lat de piele. Se poartă mult deux-pieces-urile, fustele drepte, strîmte și scurte — acoperind însă genunchii.

În ce privește paltoanele, ele sînt acum mai puțin largi, fie că sînt drepte sau ușor evazate. Se poartă umerii căzuți, gulere mici sau cu revere, minicile chimono, raglan. Sînt foarte moderni nasturii mari, dar tot atît de moderne sînt și mantourile fără nasturi. Paltonul rămîne scurt sau trei sferturi, lăsînd în orice caz să se vadă cîteva centimetri din rochie, — lucru ce impune o alegere atentă și o îmbinare armonioasă a culorilor. Gulerele paltoanelor sînt de preferință de blană.

Culorile la modă, atît pentru rochii cit și pentru taioare și mantouri sînt de la galben la bej, bronz, sable, toate nuanțele de verde, albastru. Pentru tineret și copii se recomandă roșul. Tesăturile în vogă: stofele de lînă pentru rochii. Paltoanele, din castorină. La rochiile de seară se remarcă puține schimbări. Rămîn moderne rochiile largi sau foarte drepte, din tafeta, brocart sau mătase grea.

Moda masculină nu prezintă modificări: man eta pantalonilor are 21 cm, reverele hainei rămîn înguste, umerii puțin mai ajustați, butonierele ceva mai sus. Culorile variază între tonuri închise: verde închis, bleumarin, maron.

În ansamblu, moda e frumoasă și practică.

E deajuns să-și aleagă cu gust toate accesoriile, pentru ca femeile să fie foarte elegante în sezonul de toamnă și de iarnă din acest an.

M. Star'eva
I. Belenkova

ÎN CURÎND PE ECRANELE CAPITALEI

O producție a studioului „Lenfilm“

Pământ deștelenit

SERIA I și II

După romanul cu același titlu de Mihail Șolohov

Scenariul : IURII LUKIN
F. ȘAHMAGONOV
Regia : A. IVANOV
Imaginea : V. FASTOVICI
Muzica : O. KARAVACIUK

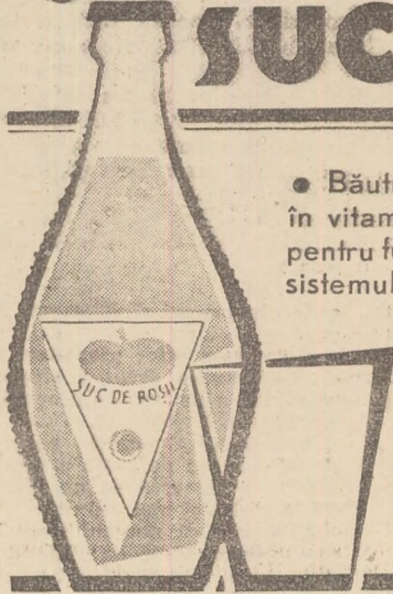
CU

PIOTR CERNOV, EVGHENII MATVEEV, FEODOR SMAKOV, V. DOROFEEV, LIUDMILA HITIAEVA, PIOTR GLEBOV, V. CEKMARIOV, L. KMIT

MARTI
ULTIMA ZI
ÎN CARE MAI PUTEȚI JUCA LA
PRONOEXPRES

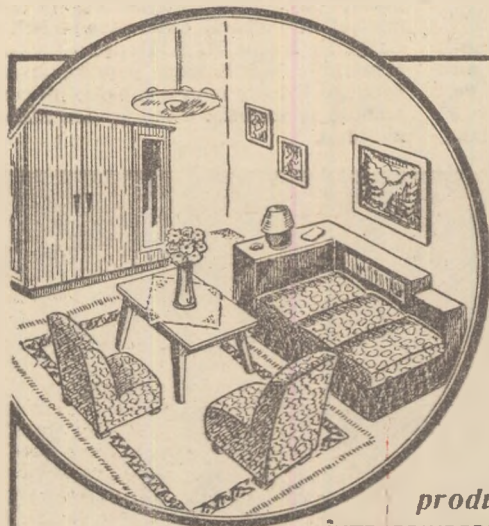
Consumați SUC de ROSII

● Băutură naturală, gustoasă, bogată în vitamina A și C ● Foarte indicată pentru funcționarea normală a digestiei, sistemului nervos etc. ● Combate: astenia, anemia etc.

Se recomandă atât pentru adulți cit și pentru copii de toate vârstele.

Cereți această băutură la toate magazinele și chioșcurile alimentare.

MOBILĂ tip „Constanța”
și tip „Sibiu”

BUDANE capacitate
2000—7000 litri

BUTOAIE capacitate
500—800 litri

CAHLE de teracotă

produce și livrează

ÎNȚREPRINDEREA DE INDUSTRIE LOCALĂ

FLAMURA ROȘIE

BOTOȘANI str. Ștefan cel Mare nr. 25

ÎN ORICE ANOTIMP, DIN ALIMENTAȚIA DV.
NU TREBUIE SĂ LIPSEASCĂ

produsele lactate dietetice:

**Brînză proaspătă de vaci,
lapte acidofil,
chefir, iaurt**

PREPARATE DIN LAPTE PASTEURIZAT
GUSTOASE, HRĂNITOARE, UȘOR ASIMILABILE.
IEFTINE

PRODUSELE LACTATE DIETETICE, AMBALATE IGIENIC,
SE GASESC DE VINZARE, ZILNIC PROASPETE,
ÎN MAGAZINELE ALIMENTARE
ALE COMERȚULUI DE STAT

CONSUMAȚI CU ÎNCREDERE
PRODUSELE FABRICII DE CONSERVE

TECUCII

Fabricate din legume,
fructe proaspete și zahăr.
Conservate numai prin sterilizare, își
păstrează vitaminele și proprietățile
nutritive

Articole
de ceramică
**VAZE DE FLORI,
BIBELOURI,
SCRUMIERE ETC.**

pe motive specifice
raionului Horezu,
reg. Pitești

produce și livrează
COOPERATIVA

ÎNȚREȚINEREA

HOREZU, str. Tîrgului 35

SESIUNEA O. N. U.

Recunoașteri, urări de succes, perspective

Cea de-a XV-a sesiune a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite a început. Prezența la această sesiune a lui N. S. Hrușciiov și a conducătorilor unui mare număr de state și guverne subliniază importanța acestei sesiuni, chemată să dezbata nu mai puțin de 86 de probleme înscrise pe ordinea de zi. Printre aceste probleme, la loc de frunte se află însă problema cheie a vremii noastre — problema dezarmării.

Faptul că chiar din prima zi a sesiunii numărul membrilor O.N.U. a sporit cu 14 state, ajungând la 96, arată perspectiva creșterii rolului O.N.U. în rezolvarea problemelor internaționale.

Oricit au încercat oficialitățile americane să minimalizeze importanța sesiunii, mergând chiar pînă la limitarea deplasărilor conducătorului delegației sovietice și ai altor delegații, în cele din urmă ele au trebuit să se plece în fața opiniei publice, care a cerut cu insistență ca în cadrul O.N.U. să fie abordate cu toată seriozitatea probleme majore. Sosirea președintelui Eisenhower la sesiune pentru a rosti o cuvîntare este, evident, o concesie făcută opiniei publice.

Nimeni nu-și face, însă, iluzii că se pot găsi soluții facile în problema dezarmării și în alte probleme litigioase. Rezultatele obținute pînă acum în lupta pentru pace, pe baza creșterii în primul rînd a forței și prestigiului țărilor socialiste, creează, însă, premise ca actuala sesiune a Adunării Generale O.N.U. să ofere un teren de apropiere a punctelor de vedere.

Faptul că în fruntea delegației R. P. Romîne la cea de-a XV-a sesiune a Adunării Generale O.N.U. se află tovarășul Gheorghiu-Dej exprimă hotărîrea poporului nostru de a-și aduce o contribuție maximă la rezolvarea problemei dezarmării și a celorlalte probleme înscrise pe ordinea de zi.

Anul trecut Hrușciiov a formulat ideea dezarmării generale. De astă dată el poate dezvolta această idee ori poate expune idei mai noi care să uimească și să cucerească aprobarea întregii lumi.

HARRY SCHWARTZ,
correspondentul ziarului
„New York Times”.

Atunci cînd Hrușciiov va intra solemn în sala de ședințe a O.N.U., asupra lui va fi îndreptată lumina tuturor reflectoarelor, se va concentra atenția tuturor țărilor. Inițiativa se află din nou în miinile sale și el profită de ea pentru a dezvolta faimosul său plan de dezarmare...”

„CARREFOUR”,
săptămînal parizian

Sosirea lui Nikita Hrușciiov la New York este o hotărîre înțeleaptă a guvernului sovietic. Uniunea Sovietică a adoptat o linie justă în politică și vede limpede scopul — dezarmarea.

SHIRLEY GRAHAM,
scriitoarea americană

Mulți francezi cred că participarea lui Nikita Hrușciiov la cea de-a 15-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. va avea o mare însemnătate pentru cauza păcii. Prezența lui în S. U. A. sporește interesul față de întreaga sesiune, față de tot ce se întîmplă zilele acestea la New York.

JEAN ROIRE,
industriș francez

Faptul că Washingtonul în loc să folosească timpul pentru a trezi interesul și încrederea altor țări în scopurile și strategia lui, faptul că transformă problemele vitale în momente senzaționale, caracterizează lipsa de înțelepciune în problemele de stat.

Dacă meschinăria Statelor Unite concretizată în limitarea libertății de deplasare a lui N. S. Hrușciiov și Fidel Castro la insula Manhattan atrage în mai mare măsură atenția decît sprijinul pe care îl acordăm Organizației Națiunilor Unite ca instrument necesar pentru crearea unei lumi mai bune, vina pentru această situație

cade în primul rînd asupra lor înșile.

A respinge orice propunere sovietică, calificînd-o drept o propagandă... înseamnă a ne lega cu propriile noastre afirmații răsuflăte.

Adunarea Generală poate servi drept o arenă de unde oamenii rezonabili să păsească pe un tărîm mai puțin agitat și mai rodnic.

Zvonurile că domnul Hrușciiov ar căuta o conciliere cu Washingtonul, așa cum a anunțat recent agenția Associated Press, oglîndese cu siguranță scopul lui principal... În secolul cînd declanșarea unui război a devenit sinonimă cu o sinucidere, noi nu avem dreptul să spunem că nu se poate găsi

Un document

Instantaneu de la memorabila sesiune a Adunării Generale a O.N.U. din toamna 1959 cînd N. S. Hrușciiov a prezentat planul de dezarmare generală și totală.

un teren comun nici măcar pe o porțiune de un centimetru.

NEW YORK POST

În cei 14 ani care au trecut de la constituirea Organizației Națiunilor Unite, Statele Unite și aliații lor au avut în Adunarea Generală — organul suprem al O.N.U. — o majoritate relativ sigură.

În cursul celei de-a XV-a sesiuni a Adunării Generale, care se va deschide săptămîna aceasta, această organizație internațională va suferi schimbări radicale. Grupul de state africane care pînă acum era alcătuit din 9 reprezentanți, se completează cu alți 14 astfel încît acum numărul lor se va ridica la 23. Africa va constitui cel mai numeros bloc din cadrul O. N. U., depășind blocul republicilor americane care numără 21 de state.

Țările africane sînt strîns legate de statele asiatice din Orientul Mijlociu

și din Extremul Orient. Așa încît blocul afro-asiatic în noua lui componență, dispune în Organizația Națiunilor Unite de 44 de voturi, adică de peste jumătate, din numărul total de voturi.

Aceasta va însemna începutul sfîrșitului dominației Occidentului în O.N.U.

Reacția americanilor la vizita domnului Hrușciiov, creează impresia că Statele Unite nu sînt sigure de ele și că se eschivează de la discuții în cadrul celui mai important for internațional. Mulți delegați la O.N.U. califică măsura de limitare a deplasării domnului Hrușciiov exclusiv la insula Manhattan drept o acțiune nedemnă.

În Adunarea Generală domnul Hrușciiov va lansa un proiectil încărcat cu idei pline de conținut, nu spre Lună, nici spre Soare și nici spre stele, ci spre lumea noastră mult mai mică, cuprinsă de frămîntări.

NEW YORK HERALD TRIBUNE

Imprejurarea că Hrușciiov va fi la O.N.U. împreună cu ceilalți conducători ai țărilor socialismului și cu cei mai de seamă lideri ai Asiei și Africii înseamnă un mare sprijin pentru revoluția cubană. Țara noastră nu va fi izolată la sesiunea O.N.U. Ea se va afla în același rînd cu toți cei ce luptă pentru fericire și prietenie între popoare. Cred în succesul cauzei lui Hrușciiov și a delegației sale la fel cum cred în succesul cauzei Cubei, a cauzei lui Fidel Castro și a delegației noastre. Știu că la New York, N. S. Hrușciiov se va întîlni pentru prima oară cu Fidel Castro. Sînt convins că aceasta va fi o întîlnire între prieteni.

NICOLAS GUILLEN,
poet cuban

În ciuda declarațiilor unor generali ai Pentagonului, Occidentul nu are, fără doar și poate, avantaje pe plan militar. Iar pe plan moral este de asemenea, fără indoială, mai slab.

rarea de colonialismul politic și economic, posibilitatea folosirii în scopuri pașnice a celor 100 miliarde de dolari pe care marile puteri le cheltuiesc anual pentru înarmare, îndeosebi pentru ajutorarea țărilor slab dezvoltate.

MUNDO
(Havana)

Hotărîrea lui N. S. Hrușciiov de a participa la lucrările sesiunii Adunării Generale a O.N.U. a stîrnit un uriaș interes. Această inițiativă a fost urmată de toți șefii guvernelor țărilor socialiste reprezentate în O.N.U. și de alte state iubitoare de pace.

Uniunea Sovietică demonstrează prin acțiuni concrete dorința ei spre pace. Ea reduce sistematic forțele ei armate, prezintă propuneri concrete îndreptate spre destinderea încordărilor internaționale, spre realizarea dezarmării.

EL POPULAR
(Montevideo)

Intr-un moment de extremă importanță Anglia a rămas fără glas.

Dacă guvernul nu va vorbi în numele Angliei, această sarcină va trebui să fie asumată de mișcarea laburistă.

TRIBUNE
(Londra)

A trecut un an de cînd Hrușciiov a prezentat în numele Uniunii Sovietice în fața Adunării Generale propunerea privitoare la dezarmarea totală. Acum el va lua din nou cuvîntul la O.N.U. și va încerca din nou să realizeze o cotitură hotărîtoare în politica mondială. Nu încapă nici o indoială că această nouă inițiativă corespunde pe deplin conținutului fundamental al politicii externe a U.R.S.S. Ca și în trecut N. S. Hrușciiov apără principiile coexistenței pașnice și ale înțelegerii între popoare, principii care trebuie să excludă un al treilea război mondial.

Occidentul nu mai știe ce să creadă. El nu mai crede nici în sine însuși. Ci pune la indoială totul!

Cei care ar dori să minimalizeze semnificația actualii sesiuni a Adunării Generale sînt din ce în ce mai dezorientați și se întrebă: „N-a comis, oare, Occidentul o greșală fatală în planurile și calculele sale?”

„PERSPECTIVES”,
săptămînal francez

Insuși faptul că conducătorul guvernului sovietic, Hrușciiov, recurge la tribuna mondială a O.N.U., dovedește că Uniunea Sovietică consideră problema menținerii păcii ca o problemă a tuturor popoarelor nu numai a marilor puteri.

Problema păcii generale, nu poate fi limitată numai la problema dezarmării, cu toate că aceasta este problema cea mai arzătoare. Problema păcii mai include și alte probleme ca, de pildă, dreptul popoarelor la elibe-

Trebuie subliniat că întreaga lume așteaptă ca cea de-a 15-a sesiune a Adunării Generale să adopte hotărîri în cea mai importantă problemă care a stat vreodată în fața omenirii, în problema dezarmării.

DER RUNDBLICK
(Viena)

Prezența lui Hrușciiov la New York pune Statele Unite într-o situație dificilă; guvernul S.U.A., trebuie să se străduiască să explice limpede în ce fel de pace cred S.U.A. și ce măsuri prevăd în acest scop. Numiți asta propagandă, dacă vreți, dar Hrușciiov reușește să exprime bine țelurile comunismului, în cuvinte care exprimă sentimente ce atrag întreaga lume.

WASHINGTON POST